

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 40 d broj 598

BANDITSKO ZLATO

J. R. Roberts

BANDITSKO ZLATO

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gruić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunđuš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Bliserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 598

J. R. ROBERTS. BANDITSKO ZLATO

Naslov originala: **BANDIT GOLD**

Recenzija: **Šiniša Škarica**

Copyright: **Robert J. Randisi**, posredstvom **G.P.A., München**

Prijevod: **Jadranka Ivčić**

LASO 598 izlazi **29. 03. 1985.**

I

Toga je ljeta u Brownsvilleu vladala paklenska vrućina. Clint olabavi uzde da bi mogao obrisati znoj s čela. Okrene se i pogleda Dukea, koji je kas-kao za kolima. Krupni vranac nije pokazivao znakove umora. No crna dlaka, sjajna od znoja, govorila je da je i njemu dosta nemilosrdnoga teksaškog sunca.

— Gotovo je s pokerom — zarekao se muklo, no unaprijed je znao da neće održati riječ.

U Laredu je izgubio priličnu svotu na pokeru. Uglavnom zato što je prekršio svoja dva željezna pravila: dopustio je sebi da popije previše i da odviše zuri u lijepu plavušu koja se vrzmala oko kartaškog stola.

No stara poslovice da nesreća u kartanju znači sreću u ljubavi pokazala se i ovaj put opravdanom. On i plavuša proveli su ugodnu noć prije njegova odlaska iz Lareda. Sada se obreo u susjednome gradu, premda prilično udaljenom od Lareda, nadajući se da će popravkom oružja zaraditi koji dolar i nadoknaditi gubitak na kartama.

Otkako je vratio šerifsku značku, često je na taj način bio prisiljen zaradivati za život. Uzdahne pomislivši na ime Gunsmith, koje mu je svojevremeno neki nadobudni novinar pridao da doda boju svojoj priči. Clint Adams je tada bio pomoćnik šerifa i bio je poznat kao jedan od najbržih revolveraša Zapada. Uz to je uvijek posebno volio popravljati i prepravljati oružje premda nadimak Gunsmith nije zbog toga dobio. Clint ga nikad nije volio, dugo ga se pokušavao otresti, ali naposljetku je shvatio da će jednostavno morati s njim živjeti.

Poslije malog Lareda, Brownsville mu se činio najvećim gradom na svijetu. Nakon rata Sjevera i Juga grad se naglo počeo razvijati u jedno od većih središta Teksasa.

Prolazeći ulicom, Clint je zadovoljno promatrao lijepe kuće, salune, dućane mješovitom robom, kožom i ostalim potrepštinama i upadljivu zgradu gradske banke. Blizu banke opazi salun i odluči isprati suho grlo hladnim pivom. Stigao je do staje upravo

u trenutku kad su se pred njom zaustavila četvorica jahača. Bradati, prljavi i znojni, zurili su u Clinta kao da od njega očekuju neprilike. No on im samo kimne ne odajući ničim da je prepoznao jednog od njih. Onoga čije se lice nalazi na potjernicama triju država.

— Kako vam se svida Brownsville, momci? — upita jedan jahač zabacujući šešir na potiljak.

— Da bih ti mogao odgovoriti na to pitanje, Cleme, morao bih najprije popiti hladno pivo — odvrati suhonjavi mladić žutih zubi.

Clem Burns, pomisli Gunsmith. Njegove su sumnje bile potvrđene. Bio je to poznati pljačkaš banaka, koji nije prezaao ni pred ubojstvom da ostvari cilj. Clint pogledom preleti preko ostalih jahača. Osim momka ružnih zubi u Clemovoj su se pratnji nalazili bradati muškarac čije lice odavna nije vidjelo sapuna i vode i mladić kovrčaste plave kose, krupnih i nedužnih modrih očiju, iza kojih se vjerojatno skrivao hladnokrvni ubojica.

— Da, Cleme — pojada se i bradonja. — Paklenski je vruće i predlažem da se rashladimo pivom prije no što prijedemo na posao.

Nakon kraćeg razmišljanja Clem kimne.

Clint se okrene prema starijem konjušaru, ne dajući jahačima do znanja da je čuo njihov razgovor.

— Krasan konj! — uzvikne krezubi starac promatrajući zadivljeno Dukea.

Clint se nasmiješi navikao na takve reakcije kad je u pitanju njegov konj. Gurne starcu novac u ruke uz dobru napojnicu, koju je običavao dati za Dukea.

— Vraćam se brzo. Čuvajte mi konja i stvari. Moram posjetiti šerifa — rekao je promijenivši prvobitnu namjeru da najprije ode na piće.

Čovjek se namršti.

— Zar se nešto dogodilo?

— Još nije — dobaci Gunsmith i zaputi se prema šerifovu uredu.

II

Šerif Matt Wilson se neznatno namršti opazivši na vratima visokoga vitkog stranca. Nije ga zabrinula prašina na Clintovu odijelu, ni ožiljak što se pružao duž čovjekova inače naočita lica, već mu se nije sviđio kožnati opasač oko njegova vitkog struka. Visio je prenisko na desnomo bedru, a veliki kolt bio je očigledno čist i svježe podmazan.

— Gunsmith je smjesta prepoznao reakciju u šerifovim očima. Wilson ga je smatrao revolverašem. Licem mu prođe smiješak razumijevanja dok je prilazio stolu ispružene ruke.

— Ja sam Clint Adams, šerife — počne on.

Šerifove oči se rašire.

— Zaista? — snažno protrese Clintovu ruku, a bora nestane s lica. — Gunsmith?

— Neki me tako zovu — prizna Clint.

— Čuo sam da u svakome gradu najprije pozdravite pred-

stavnika zakona – šerifove se usne razvuku u srdačan osmijeh. Očito mu je bilo drago što se upoznao s čovjekom kome se godinama divio. – Znam da povremeno upadate u neprilike, ali isto tako znam da ih nikad ne započinjete. Zato vam želim dobrodošlicu u Brownsville. Ostanite koliko god želite.

– Cijenim vaš poziv, šerife – prihvati Clint. – No došao sam ovamo i zato da vas na nešto upozorim.

– Što to? – osmijeh na šerifovu licu naglo se ugasi.

– Čini mi se da se netko sprema opljačkati banku u vašem gradu.

– Prokletstvo – promuca Wilson. – Jeste li sigurni?

– Upravo su u grad ušla četiri jahača. Jedan je od njih Clem Burns, čovjek za kojim je zbog pljački banaka raspisano više potjernica. Govorili su o piću i »poslu« – rekao je Clint naglašavajući posljednju riječ.

– Za ime svijeta! – zastenje Wilson brišući znoj sa čela. – Moji su pomoćnici na drugom kraju grada. Što ću sad? – mrmljao je zdvojno.

Gunsmith je prišao prozoru i promatrao plavokosog mladića i bradonju koji su upravo izlazili iz saluna na suprotnoj strani ulice. Držali su tri konja za uzde i povelili ih prema uličici koja odvaja salon od prodavaonice kožom. Wilson ustane i pride prozoru.

– Ono su dvojica od njih – rekao je Gunsmith.

– Ne idu prema banci – izusti šerif s olakšanjem. – Možda ste se prevarili, prijatelju.

Clint odmahne glavom.

– Uličica vjerojatno vodi do stražnjeg ulaza u banku. Promislite malo, šerife. Vaš se ured nalazi upravo preko puta banke. Zato su banditi povelili konje straga. Ostavili su samo jednog, za kojeg vam neće zapeti pogled.

– Prokletstvo – šapne šerif.

– Vjerojatno imate pravo, Adamse.

– Zovite me Clint.

– Svakako, Clinte. Što mislite kako bismo se morali postaviti?

– Ovo je vaš grad, šerife – počne Clint smiješeći se ali ako dopustite, predložio bih vam da uzmete pušku, stanete kraj prozora i pokrivate me.

– Što namjeravate?

– Zaputit ću se u salon, izaći na stražnja vrata i pokušati doći do stražnjeg ulaza u banku. Ako prisilim onu dvojicu na predaju, mogli bismo uhvatiti Burnsa na djelu i spriječiti prolijevanje krvi. Kako vam to izgleda?

– Ja... ovaj... dobro – zbunjeno promrmlja.

Gunsmith izide na ulicu nadajući se da će šerif biti djelotvorniji puškom no riječima. Ulazeći u salon, gotovo se sudario s Burnsom, koji je izlazio u pratnji bradonje. Gunsmith se i ne ogleda na njih, već se zaputi ravno prema baru.

– Kako mogu doći do stražnjih vrata? – upita barmena.

– Tek ste ušli – progunda čovjek zaprepašteno.

– A nadam se da ću još koji put ući i uživati u vašem društvu ako mi odmah pokažete vrata – ironično će Clint.

— A... eno tamo — barmen proguta zrak. — Onuda.

Gunsmith se ubrzo našao u uličici između saluna i banke. Izvuče kolt i stane se prikradati stražnjem ulazu u banku. Taj revolver zapravo i nije bio pravi kolt. On ga je poboljšao zahvaljujući svome umijeću, tako da je mogao dvaput pucati, a da samo jedanput napne kokot. Došavši do ugla zgrade, opazio je bradatog razbojnika i plavokosog mladića kako čuvaju konje.

— Misliš li da će biti pucnjave? — upita mladić starijeg ortaka, kao da jedva čeka da zapuca.

— Nadam se da neće — odvratiti bradonja.

— To znači da se slažeš sa mnom — izjavi Gunsmith izišavši iz zaklona s uperenim revolverom. — Ako ne želite pucnjavu, momci, bacite oružje i sve će biti kako valja.

Čim je vidio divlji izražaj u mladićevim očima, znao je da govori uzalud. Neće moći izbjeći prolijevanje krvi, pomisli žalosno.

Mladić posegne za revolverom, ali je Gunsmith bio brži. Njegov kolt zagrmi, a metak se zarije u mladićeva prsa. Oči su mu postale stakleñaste, a lice je i nadalje imalo izražaj nevjerice dok je padao na zemlju.

Bradonja je pokušao izvući svoj remington 44, ali Clintov je revolver ponovo oglasio. Razbojnik krikne uhvativši se rukama za rame, a zatim se stro-pošta na zemlju pokraj poginuloga druga. Rana nije bila smrtonosna, jer je Gunsmith gađao u rame.

— Imaš sreću što si tako spor, prijatelju — reče Gunsmith podrugljivo. — Inače ne bih mogao tako pažljivo ciljati.

No, ranjenik nije znao cijeliti Clintovu velikodušnost. Lijevom rukom posegne opet za remingtonom i Clint sad nije imao izbora. Pogodio ga je u trbuh i razbojnik se bez glasa srušio na tlo.

Gunsmith začuje trčeće korake na pločniku ispred banke i zaključa da su Clem i četvrti razbojnik istrčali na ulicu. Jamačno su čuli pucnjavu i s novcem, ili bez njega, krenuli u bijeg, pomisli oprezno se približavajući glavnoj ulici. Čudio se jedino što šerif nije pucao.

Izbivši na ulicu, shvatio je zašto. Clem Burns stajao je ispred banke držeći jednom rukom ispred sebe plavokosu djevojku, a drugom je cijev revolvera prislonio na njenu sljepoočicu.

Na drugoj strani ulice nekoliko građana naoružanih puškama i revolverima šuteći i bijesno zurilo je u razbojnika.

— Mićite se s puta ili ću raznijeti ovu lijepu glavu! — krikne Clem.

Četvrti član bande zaputi se u uličicu kojom je upravo došao Clint, jamačno zato da bi došao do konja. U ruci je držao revolver i kad se našao licem u lice s Gunsmithom nije oklijevao. Ni Clint nije imao izbora. Iz kolta sjevne vatra i bandit se grčevito uhvati za prsa, zaprepášteno zureći u okrvavljenu košulju i shvativši da je gotov.

Clem Burns je čuo pucanj i ne ispuštajući iz ruku svoga

taoca pogledao prema uličici. ~~Prenerađeno~~ zagledao u leš svoga prijatelja, pokraj koga je još stajao Gunsmith s revolverom.

— Pusti je, Burns! — Clintov je glas zvučao hladno i autoritativno.

— Spusti revolver ili ću je ubiti — zareži razbojnik.

Clint je jasno vidio paniku u Burnsovim očima, koje su se pretvorile u dva uska proreza. U očaju bi mogao zaista metkom prosvirati djevojčinu glavu. Bila je to prava ljepotica, ovalna lica pravilnih crta i krasnih modrih očiju, zaključujući Clint premda ju je samo površno pogledao.

— Ne pada mi na um da spustim revolver — izjavi ledeno probadajući očima Burnsa. — A ti je nećeš ubiti, jer ti to ne bi pomoglo.

— Bit će bolje da uradiš kako kažem... — počne Burns.

— Brojat ću do tri — prekine ga Clint. — Ako dotad ne oslobodiš djevojku i ne spustiš revolver — slegne on ramenima — ne preostaje mi ništa drugo nego da te ubijem.

Razbojnik se ugrize za usnicu, očito nesiguran.

— Jedan — Clint škljocne oš potkrijepi svoje riječi.

Burns odmakne revolversku cijev od djevojke.

— Dva — nastavi Clint mirno i dalje držeći revolver uperen u razbojnika.

Iznenada Burns provuče ruku preko djevojčina ramena i nacilja u Clintu, nadajući se da će pogoditi svoga protivnika služeći se djevojkom kao štitom. Gunsmithov pištolj

zagrmi prije nego što je Clem uspio povući okidač. Pogodio ga je točno u čelo. Umirući je čovjek uspio opaliti, ali metak je poletio prema nebu. Trenutak zatim njegov se pištolj našao na tlu. Druga ruka klizne s djevojčina struka i beživotno se tijelo stropošta na tlo.

— Tri — završi Gunsmith, uzdahne i spremi revolver u korice.

III

Gradani Brownsvillea nisu znali kako da izraze svoju zahvalnost Clintu Adamsu što je spriječio pljačku banke. Dva su mu restorana ponudila besplatnu hranu za vrijeme boravka u gradu, hotel trodnevni smještaj, a nekoliko trgovaca pozvalo ga je da u njihovim prodavaonicama besplatno odabere robu.

Sve je to bilo previše za Clintu. Dakako, cijenio je njihovu zahvalnost, ali previše je samosvojan i ponosan da bi prihvatio njihovu darežljivost. Oduvijek se najbolje osjećao kad je sam plaćao svoje račune. Trenutno je ostao bez novca, pa su ponude bile primamljive, ali utoliko više ponižavajuće u tim okolnostima. Činilo bi mu se da prihvaća njihovu milostinju.

— Nisam to uradio zato što sam želio biti nagrađen — rekao je Gunsmith obraćajući se gomili koja ga je okružila na ulici.

— To je razlog više da vas nagradimo — izjavi snažni vlasnik prodavaonice mješovi-

tom robom. Nekolicina mu se u tome pridruže.

— Doista ne mogu prihvatiti... — počne Clint.

— Hajde, gospodine — čuo je glas barmena koji mu je pokazao sporedni izlaz iz saluna. — Uvrijedit ćete nas ako odbijete naše gostoprimstvo.

Clint se nasmije. Ironijom slučaja došao je u Brownsville zato što ga je u kartanju napustila sreća, a sad mu svi nude više no što može prihvatiti.

— Dobro — rekao je uzdahnuvši. — Predlažem kompromis. Prihvatit ću popust na ono što budem kupovao ako ste mi ga voljni dati, ali poklone nikako.

Većina ljudi smatrala je da to nije dovoljno, neki su se složili s prijedlogom, a manjem je broju prisutnih očito odlanulo.

— Ali barem piće vam možemo ponuditi — javi se barman, a za njim još desetak glasova.

— Čekajte, ljudi, pretvorit ćete me u pijanca — nasmije se Clint. — Mogu prihvatiti piće samo od onoga koga i ja mogu počastiti. Oh, da, sjetio sam se. Ako slučajno imate oružje, pušku ili pištolj, koje zahtijeva popravak ili podmazivanje, rado ću se prihvatiti posla.

— Znači, istina je — javi se iz gomile jedan glas pun strahopoštovanja. — Vi ste glasoviti Gunsmith, zar ne? Šerif je imao pravo.

— Ja sam Clint Adams — ispravio ga Clint mirno.

— Kako god hoćete, Clinte — obrati mu se ridobradi muškarac. — Ako želite sobu za spa-

vanje, dodite u hotel „Shamrock“.

Clint kimne i stane se provlačiti kroz gomilu prema konjušnici. Ljudi su ga tapšali po ramenima, stiskali mu ruke, jedva ga puštajući da prođe.

Gotovo je stigao do svojih kola kad mu put prepriječi šerif Matt Willson.

— Duboko sam vam zahvalan na pomoći, Clinte — reče pruživši mu ruku.

— Ništa zato, šerife!

— Da... ovaj... samo se pitam zašto ste nam priskočili u pomoć — mrmljao je vrpoljeći se nelagodno.

— Ne biste smjeli postaviti takvo pitanje, šerife, ne ako s pravom nosite tu zvijezdu na prsima — rekao je hladno.

IV

Pojeo je velik odrezak s pečnim krumpirom za samo tri centa, obrijao se i ošišao za samo jedan cent, a zatim u salunu popio četiri piva za pola centa. Zaključivši da je za taj dan bilo dovoljno popusta, Clint se zaputi u hotel „Shamrock“.

Baci stetson na krevet i izvuče mali revolver iz džepa. Brijač Harry Collins zamolio ga je da ga pregleda. On je zasad jedina Clintova mušterija.

— Čini mi se da te Harry prečesto podmazuje, a zatim te odlaže negdje gdje ima mnogo prašine — obrati se Clint malome revolveru kalibra .32 kao da je živo biće. Volio je i običavao govoriti s oružjem i konjima, osobito sa svojim Du-

keom. Pažljivo je rastavio pištolj i stao brisati dijelove mekom krpom. – Bit će bolje da provjerim...

Zašuti začuvši lagano kucaње na vratima i ruka mu nagonski posegne prema kuku.

– Naprijed! – vikne prema vratima i ona se polako otvore. Plavuša koju je spasio iz Burnsovih ruku stajala je na pragu i zbunjeno se osmijevala.

– Ja... promuca djevojka – čula sam da s nekim govorite...

– Samo sam glasno razmišljao – odgovori on znajući da takav odgovor zvuči prihvatljivije nego istina.

Djevojka zatvori vrata za sobom.

– Htjela bih vam zahvaliti što ste mi danas spasili život – rekla je ljupko.

Clintu nije promaklo da je zatvorila vrata, ali ipak nikad nije prebrzo donosio zaključke.

– To nije potrebno, premda mi je drago što ste me došli posjetiti – rekao je razvlačeći usne u osmijeh dobrodošlice.

– Zovem se Loretta Baiser – rekla je stidljivo.

Clint ju je sad mogao bolje promotriti. Krupne modre oči, uokvirene dugačkim trepavicama, prijazno su ga promatrale, a pune sočne usnice mamile na poljubac.

– Ime vam potpuno odgovara – reče on.

– Loretta? – lijepe se obrve uzdignu u blagome čuđenju.

– Baiser – objasni on. – Nije li to francuska riječ za poljubac?

– Govorite li francuski, Clinte? – djevojka pride korak bliže. – Ne – odvratio je

mirno – ali umijem se ljubiti na nekoliko jezika.

– Pokažite mi – pozove ga Loretta podigavši glavu prema njemu.

Gunsmith nije čekao da mu kaže dvaput. Privine je čvrsto uza se i usnama potraži njene. Sklopila je oči i ovila mu ruke oko vrata gurnuvši jezik među njegove zube.

Clintov jezik ispreplete se s njenim izazivajući u djevojci grčeve strasti. Počeo ju je milovati po vratu, leđima i naposljetku stao zavlačiti ruke pod haljinu.

Loretta se načas odvoji i počne svlačiti haljinu. Premda je u njemu želja za njom postajala sve veća, bio je dovoljno pošten i principijelan da kaže:

– Loretta, ne moraš mi ovako zahvaliti.

Pogledala ga je iznenađeno, čak i malo povrijeđeno.

– Hoćeš reći da me ne želiš?

– Oh, dakako da te želim – uvjeravao ju je on. – Želim samo da znaš da ovdje ostajem tek nekoliko dana, a zatim odlazim... sam. Takav je moj život, Loretta. Htio bih, da to shvatiš prije nego što...

Djevojka se nasmiješi.

– Veoma pažljivo od tebe – rekla je blago. – Cijenim to, Clinte.

– Pravi si muškarac – mrmljala je ona zaneseno poslije.

Prava žena, mislio je u sebi Clint opet je privlačeći u zagrljaj.

V

Loretta nije ostala spavati u hotelu. Premda je u krevetu nespitano pokazivala svoju strast i žudnju, bojala se za svoj dobar glas, te je dva sata nakon dolaska zaželjela Clintu laku noć i otišla.

Clint je utonuo u dubok san bez snova, iz kojega ga trgne bučno udaranje po vratima. Naglo se uspravio i posegnuo za revolverom.

— Adamse? — začuo je dubok zapovjednički glas. — Jesi li toliko pijan da me ne čuješ?

— Posve sam trijezan i budan — odvrati Clint pomalo srdito. Ne bih rekao da se zbog vas isplatilo prekinuti san.

— Mogu ja provaliti vrata ako želite, gospodine Mather — čuo se zatim neki arogantni i pomalo grleni glas.

— Najbolji način da dobiješ metak u glavu — odbrusi Gunsmith ustajući iz kreveta i navlačeći hlače.

— Momak misli da je svemoguć, gospodine Mather — naruga se onaj isti grleni glas.

— Zato i želim s njim govoriti, Lloyde — javio se onaj duboki glas.

— Kad je tako, udite — rekao je Clint okrećući ključ u bravi. — No savjetovao bih vam da budete kratki i da ništa ne pokušavate.

Petrolejska svjetiljka iz hodnika osvijetli dvije muške prilike: jednu visoku i snažno građenu, s bijelim stetsonom na glavi, a drugu nižu, zdepastiju, sa sombrerom široka oboda. Nijedan nije imao oružje u ruci, ali je Clint još držao svoj

kolt dok je palio svjetiljku na stolu. Titravo žućkastosvjetlo uskoro se razlilo po licima posjetilaca. Lice visokog muškarca bilo je suncem opaljeno i izborano, nos pravilan, čeljust čvrsta. Plave oči bijahu hladne poput leda. Karirana košulja i traper traperice bili su dopunjeni mekim kožnatim čizmama. Čak je i bijeli stetson bio čist. Odjeća dobre kvalitete, zaključio Clint.

Niži muškarac imao je oštar nos i izbočenu bradu, sitne bijele zube i tanke bezbojne usne. Tamnoplava kosa nalik na prljavu slamu stršala je ispod crnog meksikanskog šešira i uvlačila se u prljavi ovratnik nekad bijele košulje. Nisko na kuku visio mu je pištolj remington kalibra.44. Stručno Gunsmithovo oko odmah uoči da je revolver opremljen izuzetno širokim okidačem radi postizanja veće brzine.

Revolveraš, zaključio. Taj revolver govori više no da je takav natpis stavio sebi oko vrata.

— Počet ćemo s predstavljanjem — trgne ga iz razmišljanja duboki glas. Čovjek nije gubio vrijeme u isprikama. — Ja sam Jacob Mather. Posjedujem jedan od najvećih rančeva u okolini. Uzgajam goveda i konje...

— Čini mi se da ste pogriješili sobu, gospodine — progunda Clint s uzdahom. — Nisam novinar i nimalo me ne zanima vaša priča o uspjehu.

— Ima brbljiva usta, zar ne? — procijedi niži muškarac prezirno frknuvši nosom. —

Možda bih te morao naučiti lijepome ponašanju — obrati se Clintu s prijetećim prizvukom u glasu.

— Nismo došli ovamo da vas dvojica odmjeravate brzinu pri izvlačenju revolvera — dobaci mu Mather oštro.

— Zašto ste došli? — upita Clint gubeći strpljenje.

— Došao sam unajmiti Gunsmitha — Matherovo oštre crte lica ublaži osmijeh.

— Želite da vam popravim revolver? — Clint slegne ramenima. — Javite mi se sutra.

— Svima je poznato da ste slavu postigli korištenjem, a ne popravljanjem oružja Mather će oštro. — Vaš junački podvig pred bankom dokazuje da ste još u formi. Siguran sam da ste uz Stansfielda Lloydja najbrži revolveraš na Zapadu.

— Stansfield Lloyd? — Clint podigne obrve.

Niži čovjek se nasmijulji.

— Čuo si za mene, druškane, a?

— Jesam — prizna Gunsmith. No ono što je o tom čovjeku čuo, nije mu se svidalo. Lloyd je plaćenik, osoba koju svatko može unajmiti za novac i koja ne bira osobito ni kad je u pitanju onaj za koga radi, ni onaj u koga treba pucati. Ipak je u čestim okršajima s profesionalcima dokazao svoju brzinu i odvažnost.

— Ako imate njega — Clint mahne glavom prema revolverašu — što ću vam ja?

— Moja kći je zaručena s nekim mladićem iz Yume — počne Mather. — Putuje k njemu vlakom koji će prolaziti kroz divlje predjele Teksasa,

Novog Meksika i Arizone. Uvjeran sam da znate da je to najopasnije područje jugozapada. Područje Apaša, većim dijelom. Jeste li se ikad sukobili s njim, Adamse?

— Dovoljno često da ih izbjegavam — prizna Clint.

— Bojiš li se Apaša, Adamse? — Lloyd ga je podrugljivo promatrao.

— Bit će bolje da ih se i ti bojiš, ako namjeravaš putovati kroz njihov teritorij — odvrati Gunsmith mrko.

— Ako nemaš hrabrosti za posao koji ... — počne Lloyd, ali ga Mather oštro prekine:

— Ja odlučujem koga ću unajmiti — sive oči bljesnuše srdžbom.

— A ja odlučujem hoću li prihvatiti ili ne — dodao je Clint.

— Evo moje ponude, Adamse — rančer pripali cigaretu prije no što će nastaviti — Plaćit ću vam tri tisuće dolara da otpratite moju kćer do Yume.

— Tri tisuće dolara? — Gunsmith je zapanjeno zurio u visokog rančera. Ponuda je bila više no primamljiva s obzirom na to da je na njegovu bankovnom računu ostalo samo pedeset dolara.

— Pola plaćam sad, a polovinu kad moja kći stigne u Yumu. Nećete biti jedini pratilac, dakako — dodao je i nasmiješio se

— A tko je voda? — upita Clint.

— Ja — Lloyd mu se nasmijulji u lice.

Gunsmith slegne ramenima.

— Bez obzira na to, prihvaćam posao.

– Dobro – Mather izvuče zlatni džepni sat. Sad su četiri sata. Uzmite svoje stvari. Moji će ljudi odvesti vaše konje i kola i ukrcati ih na teretni vagon kompozicije. Vlak kreće u zoru.

VI

Približavajući se vlaku čuli su uzbuđene povike i jauk popraćen žestokim udarcima šaka. Mather ozlojeđeno odmahne glavom.

– Bruno se opet pravi važan – progunda ljutito.

– Dobar je on čovjek, gospodine Mather – reče Lloyd. – Samo ponekad izgubi smisao za mjeru.

– Bruno? – ponovi Gunsmith vodeći za Dukea uzde kojega nije želio prepustiti brizi Matherovih ljudi.

– On je jedan od pratilaca – objasni Mather. – Vargas i Markham jamačno promatraju tučnjavu. Sad ćete upoznati sve svoje suputnike.

Zaobišavši pokrivena teretna kola, došli su na malu ravnicu gdje se skupina ljudi okupila oko trojice što su se tukla. Sva trojica bila su snažna i mišićava, no u oči je najviše upadao čovjek izbrijane glave, koji se neprekidno zburado smijuljio udarajući svoje protivnike. To je jamačno Bruno, pomisli Clint. Drugi je muškarac bio viši, ali ne toliko mišićav, a treći i visok i krupan. No s nekoliko udaraca Bruno je poslao obojicu na zemlju, pa nogom udario mršavijega tako da je bolno zaste-

njao. Poslije toga udario je i drugoga čizmom u lice.

– Predajem se – promuća ovaj boreći se da dode do daha.

– Jesi li siguran? – Bruno ga još jednom udari tako da se čovjek onesvijestio.

– To nije smio uraditi – progunda jedan od željezničkih radnika koji je to promatrao.

– Zaista? – hrapav glas pripadao je čovjeku crne kose i širokih ramena. Slamnati sombrero bio je masan i prljav. Clint pretpostavi da je to Vargas. Čovjek izvuče nož. – Želiš li ga možda naučiti lijepome ponašanju, a?

Željeznički radnik zbunjeno ponikne pogledom i odmahne glavom. – Prokletstvo – mršav mladić prezirno frkne nosom.

Clint zaključuje da bi to mogao biti Markham.

Na sebi je imao kričavo crvenu košulju, traperice i čizme sa srebrnim mamuzama. O kukovima su mu visjela dva vojnička kolta.

– Bruno je istodobno oborio dvojicu vaših momaka i nemate se pravo buniti – rekao je položivši ruke na pištolje da potkrijepi svoje riječi.

Vargas podigne nož.

– Vi ste se kladili na svoje ljude i oni su izgubili – obratio se željezničarima. – Sad je red da platite – u njegovu glasu osjeti se prizvuk neprikrivene prijetnje. Zamahnuo je nožem i bodež se zario u gredu vagona.

Željezničari su prestrašeno ustuknuli.

Čelavi Bruno, Vargas i mladi Markham presnuše u zadovoljan smijeh.

— Adamse — napokon se oglasi Mather.

— Upoznajte svoje ostale suradnike.

— Sjajno — promrmlja Clint zajedljivo.

Nagon ga je upozoravao da se zahvali na poslu i ode, ali tisuću petsto dolara u džepu i obećanje da će dobiti još toliko kad stigne u Yumu bijahu odviše primamljiv poticaj da bi mu mogao odoljeti.

Dobro, promisli Gunsmith. Vidjet ćemo kakvo će biti putovanje.

VII

U pratnji Jacoba Mathera i Stansfielda Lloyd Gunsmith se popne u vlak. Našli su se u hodniku putničkog vagona. Clint se ogleda oko sebe s divljenjem. Vagon je odista prvoklasno uređen. Tapete s cvjetnim uzorkom na zidu i plavi vuneni sag na podu davali su vagonu hotelski ugođaj.

— Za vrijeme putovanja bolje ćete se upoznati sa svojim... kolegama — izjavi Mather.

— Da — promrmlja Clint ne baš oduševljen

Ono malo što je vidio bilo mu je dovoljno da shvati da Lloyd, Vargas, Bruno i Markham nisu ljudi čije bi prijateljstvo ikad mogao poželjeti, ali ovo je posao, a nekad je i za manje od tri tisuće dolara znao raditi s ljudima koji mu nisu bili dragi.

— Preostaje još da vas upoznam s Lindom — nastavi rančer značajno ga pogledavši.

Približili su se vratima iznad kojih je stajao broj dvanaest. Mather lagano zakuca.

— Linda?

— Tatice? — javi se ženski glas.

— Da, draga — potvrdi on. — Želio bih da upознаš novog člana koji će s tobom putovati do Yume.

Vrata se otvore i na njima se pojavi mlada žena izazovnih oblina. Clint je drsko promatrao vitko djevojačko tijelo. Sjajne kovrče uokvirile su ovalno lice krupnih zelenomodrih očiju i dugačkih trepavica.

— Linda — Mather položi ruku na djevojčino rame. — Ovo je Clint Adams, poznat kao Gunsmith.

— Oh? znatizeljno je podigla obrvu. — Onaj Gunsmith o kome smo čuli toliko priča.

— Za moju jedinu kćer samo najbolji ljudi su dovoljno dobra pratnja.

— Veoma sam ti zahvalna, oče — Lindine pune senzualne usnice razvuku su u osmijeh, ali ton joj je bio sarkastičan. Okrene se Clintu. — Zaista se nisam nadala da ću upoznati Gunsmitha.

— Molim vas, zovite me Clint — odvrati on. — Mogu li vam reći da ste vi najljepša osoba koju sam sreo u ovom vlaku.

— Hvala, Clinte — djevojka se ljupko nasmiješi.

Mather se namršti, a Lloyd ošine Gunsmitha ubojitim pogledom, ali Clinte Clintu više zanimala djevojka no njihovo

mišljenje. I ona je drsko gledala njegovo mišićavo tijelo i lice tamnosmedih očiju, ne osvrćući se na prijekorne poglede što su joj ih upućivali otac i njegov revolveraš. Rančer čvrsto zgrabi Lindu za rame da ju je zaboljelo.

— Odmori se sad, draga — u glasu mu se osjeti čudan prizvuk. — Mi muškarci moramo razgovarati o poslu.

— Kako ti želiš, tatice — odgovori ona ne bez podrugljivosti u glasu, vrati se u svoj odjeljak i zalupi vratima.

Rančerovo je lice bilo mračno dok se obraćao Clintu.

— Čuo sam da niste vješti samo u rukovanju oružjem Adamse — rekao je oštro — pa vas upozoravam da sam vas unajmio samo zato da čuvate moju kćer — dodao je naglašavajući posljednje riječi.

— Laskanje lijepoj ženi odavno mi je prešlo u naviku — nekajno će Clint sliježući ramenima.

— Možda to i nije tako zdrava navika kako misliš — prosikće Lloyd.

Linda je zaručena i uskoro će se udati — napomene Mather. — Nemojte to zaboraviti, Adamse!

— To znači da joj ne smijem uputiti nijednu lijepu riječ — rekao je Clint s uzdahom. — A što bih ja morao, zapravo raditi?

— Lloyd će vam reći što vam je dužnost — odgovori rančer. — I upamtite, on je šef za vrijeme ovoga putovanja.

— Podsjetit ću ga sam na to ako zaboravi — revolveraš se zlobno nasmiješi.

— Kladim se da hoćeš — progunda Clint.

— Imate li kakvih pitanja, Adamse? — upita Mather.

— Samo jedno — odgovori Gunsmith. — Ostatak novca dobit ću u Yumi, je li tako?

— Tako smo se dogovorili.

— Tko će mi platiti?

— Linda ima novac. — Mather ga oštro pogleda. — Nadam se da vam neće pasti na um da joj ga izvučete prije.

Clintovo se lice razvuče u grimasu negodovanja.

— Ako mi ne vjerujete, Mather, zašto me unajmljujete?

— Zbog vaše vještine u rukovanju oružjem — odgovori rančer smrknuto — a ne zbog vašeg poštenja. Doduše, prema onome što sam čuo o vama i vidio jučer poslije podne ne bih rekao da ste lupež već samo ubojica.

VIII

Pošto je Mather otišao, Lloyd je održao mali govor Clintu i ostalim pratiocima Linde Mather. Gunsmith je opazio da su mnoga sjedala prazna i zaključio da putovanje kroz krajeve Apaša, Komanča i Kajova ni malo ne privlači ljude.

— Slušajte — počne Lloyd. — Vi, momci, znate zašto ste ovdje. Moramo obaviti posao, i to ćemo uraditi kako valja.

— Svakako — Markham zavrti revolver preko kažiprsta. — Ako neki od crvenokožaca budu dovoljno glupi da napadnu vlak, mi ćemo ih ubiti. To je jednostavno, zar ne?

— Ne prekidaj me, Jimmy — zareži Lloyd.

— Jimmy — umiješa se Clint tvrdim glasom. — Taj pištolj nije igračka. Spremi ga prije nego se nešto dogodi.

Markham se nasmije i udari se revolverskom cijevi po bradi.

— A što ćeš poduzeti ako to ne uradim? — oči mu bljesnuše izazovnim sjajem.

Clint uzdahne. Tome mladiću netko mora očitati bukvicu i naučiti ga lijepome i razumnome ponašanju. Prije ili poslije netko će to uraditi, ali mladić će pri tom vjerojatno stradati.

— Do vraga, hoćete li me slušati! — plane Lloyd, a lice mu se zacrveni od bijesa. — Jimmy, Adams ima pravo. Ušuti i prestani se igrati s tom pucaljkom kao da je dječja igračka!

— Svakako, Stane — mladić kimne glavom i gurne revolver u korice. — Reci samo tomu momku Gunsmithu neka me ostavi na miru.

— Ja sam ovdje, Jime — opet se oglasi Clint. — Ne moraš mi se obraćati preko Stana. Sve što sam ti želio reći jest da revolver držiš u koricama dok ti ne zatreba. Ništa drugo.

— Dobro -- nastavi Lloyd. — Svima nam je jasno da ovaj vlak prolazi kroz opasne krajeve.

— Do vraga, Stane — progunda Bruno. — Ne misliš valjda da su Indijanci tako ludi da napadnu velikoga željeznog konja kao što je ova naša kompozicija.

— Apaši su dovoljno ludi da napadnu bilo što — javi se Vargas pripaljujući cigaru.

— Nisu crvenokošci jedini koji nas mogu napasti — nastavi Lloyd. — Ovaj vlak putuje kroz pogranični kraj te bi i meksički banditi mogli baciti oko na nj.

— To je moguće — složi se Clint. — Premda ne vjerujem da bi banditi riskirali svoj život za slabi plijen kakav smo mi.

— Bi li se kladio na to, Adamse? — izazovno će Lloyd. Neko su se vrijeme Clint i on šuteći odmjeravali pogledima. — Naša je glavna briga gospođica Mather — nastavi napokon Lloyd mirno. — Zato moramo organizirati stražu ispred njenih vrata.

Clint podigne obrve. Činilo mu se pretjeranim postavljati stražu ispred djevojčinih vrata, no nije rekao ništa.

— Podijelit ćemo se na smjene od po šest sati. Najprije će stražariti Bruno, zatim Jimmy, pa Mike i na kraju novi član naše grupe. — Stan odmjeri pogledom sve prisutne. — Ima li tko kakvih pitanja?

— Što se dogodilo s tobom, Stane? — upita Vargas ljutito. — Zar ti nećeš stražariti.

— Neću — izjavi revolveraš ledeno. — Ja se brinem za sve vas. To znači da ću povremeno provjeravati je li svatko na svome mjestu. Uхватim li nekoga da spava ili da pije na dužnosti, izbacit ću ga prvom prilikom iz vlaka.

— Nitko neće biti izbačen iz vlaka bez moga odobrenja — javi se iza leđa neki oštar glas.

Svi su se okrenuli i zagledali u niskoga zdepastog muškarca malih brkova. Bijela košulja i odijelo pristajali su više bogatstvu poslovnom čovjeku no revolverašu, što je i bio sudi li se po držanju i nisko obješenome opasaču.

— Tko si ti? — upita Lloyd nemarno.

— Walter Patterson, Pinkertonov detektiv — izjavi čovjek isprisivši se važno. — Zadužen sam za red u ovome vlaku.

— Veoma značajno zaduženje — dobaci Bruno prezirno.

— Mi s vama nemamo nikakvog posla — zareži Lloyd. — A nadamo se ni vi s nama?

— Vidim da želite neprilike, ljudi — odvрати detektiv. — Na licima vam to piše ... svima.

Lloyd ga ošine srditim pogledom, Vargas i Bruno su se zlobno smijali, a Markham se ponosno uspravi. Clint bespomoćno slegne ramenima.

— Budete li pravili neprilike — nastavi Patterson — naložit ću da vlak stane, a zatim ću vas iskrcati zajedno s vašim konjima. Je li vam to jasno?

— Moramo obaviti naš posao — rekao je Lloyd ravnodušnim glasom.

— A ovaj čovjek pokušava izvršiti svoj — upadne Gunsmith mirno. — Slažem se da ne djelujemo poput momaka iz crkvenog zbora — reče obrativši se detektivu. — Ali naša dužnost za vrijeme putovanja nije da izazivamo nevolje, već da ih spriječimo, gospodine Patterson.

— Pobrinite se da tako i bude — dobaci Pinkertonov čovjek i ode.

— Prokletstvo ... kakav šmokljan — protisne Vargas.

— Nismo bili dužni tom pasjem sinu objašnjavati zašto smo ovdje — Markham ljutito pogleda Clinta. — Još je samo nedostajalo da mu pritisneš bratski poljubac na ono debelo lice, Adamse.

Gunsmith duboko uzdahne.

— Nema svrhe svađati se s tim čovjekom. Ne budemo li ga izazivali, sve će biti kako valja i mi ćemo mirno obaviti posao za koji smo plaćeni. On, također. Nije li tako?

— Adams ima pravo — Lloyd ozbiljno pogleda Markhama. — Neka se debeljko napuhuje i šeta uokolo ... sve dok nam ne stane na žulj.

Ostali prasnuše u neobuzdan smijeh. Clint osjeti grč u želucu. Ova mu se družina ni najmanje ne sviđa. Pisak zviždaljke najavi polazak vlaka.

IX

Clint je stvari odnio u svoj odjeljak. Uza zid su stajala dva ležaja, jedan iznad drugoga. Mike Vargas je sjedio na donjem bruseći nož. Ravnodušno je pogledao Clinta i nastavio svoj posao ne obazirući se na došljaka.

— Pretpostavljam da te je Stan dodijelio meni — progunda nakon nekog vremena ne dižući pogled s noža.

— Da — suho će Clint. — Ni ja nisam oduševljen.

Vargas ustane i uperi vršak noža u Clinta.

— Nisi oduševljen što ćeš odjeljak dijeliti s mješancem, nije

li tako? – prijeteci zamahne nožem.

Lijevom rukom Clint spusti bisage na pod, a desnom dotakne pištolj.

– Opusti se, čovječe, tako ćeš duže živjeti. Budući da sobu s nekim moram dijeliti, nemam ništa protiv da to budeš ti. Markham nije ništa bolji od tebe, a ni Bruno. Kod tebe me nimalo ne smeta to što si mješanac već mi se ne svida nož kojim mi mašeš pred nosom.

– Veoma sam vješt nožem, Adamse – Vargas se nasmiješi, ali ustukne korak unazad i spusti nož. – Bio sam prisiljen služiti se njime od najranijeg djetinjstva, jer nitko ne voli mješance. Mnogo sam ljudi ubio njime, Adamse.

– Vjerujem – Clint zakima glavom i pokaže prema gornjem ležaju. – Pretpostavljam da je to moj ležaj?

– Si – Vargas opet zamahne nožem. – Imaš li što protiv?

– Nemam – kratko odgovori Clint i ispruži se na ležaju podvivši ruke ispod glave.

– Znaš, Adamse, ja nisam obični mješanac – nastavi Vargas s primjesom gorčine. Clintu nije osobito zanimalo njegovo podrijetlo, ali nije ga prekidao znajući da čovjek osjeća potrebu da si dade oduška. – Moj je otac imao u sebi krvi Indijanaca Yaqui*, a u Meksiku zaziru od njih kao da su kužni. Prešao je granicu i oženio se mojom majkom, koja je također bila društveni otpad. U sebi je imala engleske i crnačke krvi. Tako sam sjedi-

nio značajke četiri rase – nastavi Vargas. – Znaš li što to znači kad u sebi imaš crnačke, indijanske, meksičke i engleske krvi?

– Ne, ne znam.

– Dakako da ne znaš – progunda Vargas – u ovoj zemlji je paklenski teško živjeti svakome tko nije čisti bijelac.

Clint je i dalje šutio. Neka se Vargas utopi u samosažaljenju ako to želi.

– Ali novac je jači od svega. I od rasizma. Jednoga ću dana biti veoma bogat i tada će me i najveći čistunci poštovati – nastavi Vargas. – Takvi poput tebe. Govoriš kao čovjek koji je stekao obrazovanje na Istoku. Ponašaš se kao pravi gospodin, nije li tako? Vjerojatno umiješ čitati i lijepo pisati. I zato misliš da si bolji od mene...

– Vargas – prekine ga Clint sumornim glasom – ne mislim da si lošiji od mene i nisam uradio ništa čime bih zaslužio tvoje optužbe. Ovdje smo zato da štitimo Matherovu kćer, a ne da se svađamo.

– Si – Vargas se gorko nasmije. – Lijepo zboriš, ali zašto si zapravo ovdje, ha?

– I ja se neprekidno to pitam – Clint uzdahne. – Držim da je to u vezi s novcem...

– Si – zadovoljno prihvati Vargas. – Nisam li maločas lijepo rekao? Novac znači moć. To svatko mora priznati. Čak i oholi Amerikanci. Jednoga dana imat ću i novac i moć.

* Yaqui – meksički Indijanci poznati po velikom umijeću u pravljenju maski (op. ur.)

Clint je čuo kako čovjek vadi bocu i otčepljuje je. Zatim je nagne i ne ponudivši Clintu. Jamačno pije tekilu, pomisli odlučivši da bude oprezan. Pijanome bi mješancu moglo pasti na um da ga probode nožem. No nakon nekog vremena Vargas odbaci praznu bocu, progunda nešto na španjolskom, pa uskoro počne hrcati.

Clint odluči da prvom prilikom izvuče iz bisaga mali revolver kalibra 22, koji je lako mogao sakriti ispod košulje. Taj mu je revolver već nekoliko puta spasio život, a svaki od njegovih suputnika opasniji je nego skupina Apaša koja bi ih mogla napasti na putu do Yume.

Utonuo je u lagan san, ne odviše dubok, tako da je mogao brzo reagirati ako se dogodi nešto nepredviđeno. Većinom je tako spavao, napola budan, s oružjem nadohvat ruke.

X

Iz laganoga sna trgnuo ga je prodoran ženski krik. U trenu budan Gunsmith skoči s ležaja s pištoljem u ruci i izjuri iz odjeljka prije no što je Vargas i ustao. Pojurio je hodnikom. Iz nekoliko su odjeljaka izviri-vale čupave glave probuđenih putnika, ali nitko se nije usu-dio izići.

Kako je i pomislio, krik je dolazio iz sobe Linde Mather. Gdje je, do vraga, čuvar? Predvorje je bilo prazno, no nije imao vremena o tomu sad razmišljati. Gurne vrata Lindine

sobe i nađe se oči u oči s Jimmyjem Markhamom. Mladić je zaprepašteno buljio u cijev Clintova revolvera. Linda Mather je stajala kraj raskošnoga kreveta od mjedi rukama pokrivajući razgolićene grudi, a krajevi rastrgane svilene spavačice visjeli su joj na sve strane. Obrazi su joj bili rumeni od srdžbe.

— Nisam joj ništa uradio — izjavi Markham podigavši obje ruke.

— Jeste li dobro, gospodice Mather? — upita Clint zabrinuto.

— Jesam — promrmlja ona nesigurno. — Neka me samo pusti na miru. — Linda mahne glavom prema Markhamu.

— Glupane! — okomi se Clint na mladića.

— Nemojte pucati, Clinte. Molim vas, samo ga izvedite odavde.

— Gospodica kaže da te pustim — obrati se Gunsmith Markhamu. — Ja mislim da zaslužuješ metak. Što pak ti misliš, momče?

— Ja zapravo ništa nisam uradio ... — promuca Markham nakon kraćeg oklijevanja.

— Da? — Clint slegne ramenima i spremi revolver u koricu.

Markham spusti ruke i uzdahne olakšano. No uradio je to malo prerano. Clint snažno zamahne rukom i mladić poleti u kut sobe.

— Drugi put pripazi kako se ponašaš prema dami! — dobaci oštro.

— Pazi, Clinte — vikne Linda. — još je naoružan!

— Pa što onda? — zareži Gunsmith i krene prema mladiću. Opazivši da su protivnikove ruke prazne, Markham posegne za revolverima.

Gunsmith ispruži desnu nogu i udari mladića u donji dio trbuha. Markham bolno krikne i rukama se uhvati za bolno mjesto između nogu. Clint zamahne desnom rukom i udari ga po čeljusti. Mladić udari o noćni ormarić, a četka za kosu s drškom od slonovače padne na pod.

— Madre de Dios! — uzvikne Vargas, koji je upravo stigao do vrata.

Markham se teturajući uspravi. Clint je bio iznenađen što se mladić još drži na nogama. No pobrinut će se i za to.

Markham opet pokuša izvući revolver, ali ga Clint snažno uhvati za zglavak, zamahne glavom i udari čelom mladića posred lica. Markham posrne i iz nosa i usana poteče mu krv. Clint prisili mladića da izvuče koltove iz opasača, a zatim ih baci na pod.

Trenutak zatim pao je i mladić.

— Došta! — začuje iza leđa autoritativni glas Stansfielda Lloyda. On, Bruno i Vargas promatrali su kraj borbe s vrata.

— Držim da bi se i Jimmy s tim složio — reče Vargas podrugljivo — kad bi mogao govoriti.

— Nisi to loše izveo, Adamse — pohvali ga Bruno gledajući onesviještena mladića.

— Jimmy me napao, Stane — objasni Linda. — Clint mi je priskočio u pomoć. — Okrene

se Gunsmithu. — Kako ću vam se zahvaliti, Clinte?

Lice joj ozari ljubak osmijeh i učini ga gotovo nestvarno lijepim. U tome je času Clint znao kako bi mu mogla zahvaliti.

— Upravo ste to uradili, gospodice — rekao je.

XI

Bruno je vukao tijelo onesviještena mladića preko praga. Ubrzo se u predvorju pojavi crni poslužitelj s krpom i kantom vode. Opazivši Clinta napola gologa, s revolverom u ruci, čovjek ustukne.

— Mogao ... bih počistiti ... poslije — reče uplašeno.

— Čekajte malo — naloži mu Stansfield Lloyd. — Dajte mi tu kantu.

Trenutak zatim izlio je svu prljavu vodu iz kante mladiću u lice. Markham se zakašlje, a zatim se otkotrlja na prsa i počne povraćati. Lloyd ga nemilosrdno udari nogom u rebra.

— Ustani, magarče! — vikne grubo.

Markham ga tupo pogleda.

— Stane ... ja ...

— Ja ću tebi nešto reći, mladiću — umiješa se Clint hladno. — Ako ikad više dotakneš ovu djevojku, morat ćeš mi pokazati da taj revolver ne umiješ samo vrtjeti oko kažiprsta.

— Nećeš ti morati raditi ništa — zareži Lloyd bijesno motreći Markhama. — Što ti se dogodilo, glupane? Napasti gazdinu kćer kao da je u pitanju kakva drolja iz kavane? Jesi li sišao s uma?

— Ona je prava ljepotica, Stane — branio se mladić nesigurno ustajući. — A činilo mi se da upravo to želi...

— Zato je kriknula, je li? — prosikće Lloyd. Njegova se ruka munjevitom brzinom pokrene i slijedećeg trenutka u njoj zablista remington kalibra .44. Mladić sklopi oči kao da će negledanjem ukloniti od sebe opasnost. Lloyd je brz, zapazio je Clint. Vrlo brz.

— Obično dopuštam svakome da poćini jednu grešku, Jimmy — šapne Lloyd meko poput vjetra što zavija nad grobljem. — Ovaj put poćinio si veliku grešku i nadam se da je nećeš ponoviti. Jasno?

Markham kimne glavom.

— Razumio sam, Stane — protisne kroz zube. — Neću više nikad učiniti nešto slično.

— Što se to ovdje događa? — tišinom se zaori glas Waltera Pattersona.

Lloyd slegne ramenima.

— U pitanju je samo mali nesporazum — reće hladno.

Patterson je pogledavao jednog pa drugog i naposljetku zaustavi pogled na Markhamu.

— Što mu se dogodilo?

— Posvađao se sa svojim prijateljem. To je sve — odvрати Lloyd glatko.

— Rekli su mi da je jedna žena kriknula.

— Da, bila je to gospoćica Mather — potvrdi Lloyd. — Ućinilo joj se da je vidjela jednog crvenokošća kroz prozor. Bio je to samo ružan san. Ako želite, ona će vam to sama potvrditi.

— Rekao sam da vam se na licu zrcali nevolja — izjavi Pat-

terson. — Vidim da se nisam prevario. Pripazite, momci, neću dopustiti takvo ponašanje u mome vlaku.

— Vašem vlaku? — Bruno zakikoće zlurado. — Čujete li ga, ljudi?

— Zna li željeznica da je ovaj vlak vaše vlasništvo? — pitao je Vargas zlobno.

Pinkertonov čovjek se podboći i prijeteći ih pogleda.

— Ako se opet dogodi nešto slično, izbacit ću vas iz vlaka. Je li jasno?

— Nismo gluhi — odvрати Lloyd zajedljivo. — Ne brini, prijatelju.

Patterson se okrene Clintu Adamsu.

— A zbog čega vi hodate okolo u donjem rublju, gospoćine?

— To je sve što sam imao na sebi kad sam čuo ženski krik — odvрати Gunsmith hladno. Zatim se okrene i zaputi u svoj odjeljak. Popeo se na gornji ležaj i zagledao kroz prozor. Pred očima mu je promicala pusta teksaška pustinja. Kaktusi, stijene i ocean pijeska. Neplodna divlja zemlja, u kojoj kao da je nemoguć svaki život. Ipak, puna je guštera, zmija, ptica i škorpiona... a da se i ne spominju Apaši. Nomadi među Indijancima, Apaši žive u ravnicama i pustinjama i nepoćkidno se sele. Rijetko kad puštaju korijenje. Po standardima mnogih drugih crvenokožaca njihov je način života primitivan i sirov a zahvaljujući tomu, Apaši su se razvili u lukave i okrutne nomade. Vlak je sve dulje i dublje ulazio u srce apaškog područja.

Apaši nemaju milosti prema svojim protivnicima, ali još manje je imaju ubojice i ko-ljači, ljudi poput Lloyda, Vargasa, Bruna i Markhama, mislio je Clint.

XII

Idućih nekoliko sati Gunsmith je proveo upoznajući vlak. Želio je upoznati svaki kutak prostora na kojem će se možda morati sukobiti s neprijateljem. Možda Apaši ili banditi uskoro napadnu kompoziciju, te je valjalo steći barem kakvu-takvu prednost u odnosu na njih.

Privukao je nekoliko znatizeljnih pogleda prolazeći vagonima, no nitko ga nije pitao što radi, a još manje zašto nosi karabin prebačen preko ramena. Većina ljudi okretala je glave kad bi im prilazio. Jamačno su čuli o pratnji Linde Mather i izbjegavali svaki dodir s njom.

Gunsmithu nije bilo drago što ga stavljaju u istu kategoriju s ostalom četvoricom. Umjesto mozga i srca Vargas ima dvije grude mržnje, Markham je razuzdani mladić, posve pogrešnih nazora o sebi i svijetu oko sebe, a Bruno je grubijan. Doduše, njegova celava glava očigledno nije prazna, jer je dosad pokazao bolju moć samosvladavanja nego Vargas ili Markham, no, to je moglo značiti samo da je on još opasniji od njih. Na kraju ostaje Lloyd, hladnokrvan stroj za ubijanje, brz poput munje i vjerojato najgori od cijele družine.

U kakvome društvu se krećem, pomislio je Clint, nije čudno što ljudi okreću glave od mene.

U jedan sat u noći Clint je od Vargasa preuzeo stražu pred Lindinom sobom.

– Jesi li pripravan za spavanje?

– pitao je mješanca.

– Si – potvrdi čovjek. – Znaš li što imaš raditi? Samo stajati ovdje i čuvati vrata.

– Svakako – Clint zakima glavom. – Nema znojenja.

– Bit će bolje da ovaj zadatak shvatiš ozbiljno, Adamse – zareži Stansfield Lloyd približavajući im se mačjim korakom.

– Među stvarima koje shvaćam ozbiljno svakako je i zarađivanje novca i putovanje kroz apaški teritorij – uvjeravao ga je Gunsmith.

– Jesi li posve budan? – pitao je revolveraš strogo.

– Bi li mi donio šalicu kave da nisam? – naruga se Clint. – Rekao sam ti da se s Apašima nikad nisam šalio. Čak i kad spavam, napola sam budan. Ne brini za mene.

– I ne brinem za tebe – odbrusi Lloyd bijesno. – Hajdemo, Mike. Moram s tobom govoriti.

– Isuse – progunda čovjek. – Zar to ne može pričekati do jutra?

– Već je jutro i ne može čekati – odvrati revolveraš oštro.

Ostavši sam Clint odloži pušku u kut. Radije se služi pištoljem, ali ako Apaši iznenada napadnu vlak, domet puške dobro bi mu došao. Istini za volju, nije očekivao napad. Psihički se pripremio na šest sati dosađivanja. Bolje rečeno, nadao se da će biti dosadno. Samo bi lud čovjek zaželio uzbuđenje u obliku napada Apaša.

Vrijeme je sporo prolazilo, a Clint je razmišljao o poslu za koji je plaćen. Nešto u svemu tomu činilo mu se lažnim, ali nije mogao točno reći što. Činilo mu se da ost-

ali znaju nešto što on ne zna, a to bi ga neznanje moglo stajati života ne bude li vrlo oprezan...

Zveckanje metala trgne Clinta iz razmišljanja i on posegne za svojim koltom prije no što je shvatio da se to pokrenula kvaka na Lindinim vratima. Ugledavši Lindino lijepo lice, Clint spusti revolver i odahne.

– Mislila sam da ćete vi biti na dužnosti – nasmiješila mu se ljupko – Osjećam se nekako zaštićenijom i sigurnijom.

– Drago mi je što se tako osjećate, gospodice – odgovorio je Gunsmith. – Mogu li nešto učiniti za vas?

– U prvom redu prestanite me zvati gospodice. Zovem se Linda.

– Dobro, Linda, što mogu uraditi za vas? – ponovi on uljudno.

– Možda bismo jedno za drugo mogli nešto uraditi – predložila je drsko ga mjereći svojim krupnim očima i otvorila vrata u znak poziva. – Uđite.

Clint pogleda na hodnik.

– Rečeno mi je da stražarim ispred vrata.

– Mene štitite, zar ne? – Linda se nasmije. – To možete raditi ako ste u mojoj sobi još bolje no ovdje.

Sliježući ramenima, Gunsmith dohvati pušku i prijeđe prag sobe.

– Ako Lloyd dođe u kontrolu, nadam se da ćete mu objasniti zašto sam ušao, Linda – rekao je ozbiljno.

Prpošno se nasmijala.

– Nemojte mi reći da se bojite Stana, Clinte.

– Ne bojim se – glasio je miran odgovor. – Samo mi se ne svida pomisao da bih zbog nespo razuma morao ubiti čovjeka.

– Oh? – djevojka podigne obrve. – Jeste li tako sigurni da

ste brži od Stana? Čula sam da ste brzi. Priča se da ste u stanju izvući revolver i pucati dok protivnik još nije ni izvukao svoj iz korica. Je li to istina?

– Događa se i to – odvratio je mirno. Nije joj rekao da je samo jednome čovjeku pošlo za rukom da potegne revolver i opali prije no što ga je Clint ubio.

– U svakom slučaju, za Stana se ne morate brinuti barem neko vrijeme. On se uvijek drži svojih navika. Svaka tri sata dolazi u kontrolu straže. Nećete se morati s njim sukobiti ako vas to muči.

– Hmm – bilo je sve što je Clint promrmljao prelazeći pogledom po sobi. Dvostruko veća od običnog odjeljka, Lindina soba imala je baršunaste zavjese, mekani sag na podu, satenske zidne tapete i krevet od mjedi s raskošnom posteljinom. Lindina prtljaga sastojala se od tri golema brodska sanduka, a nalazila se na jednom kraju sobe. Dva su bila uspravljena i otvorena te je u njima kao u ormarima visjela djevojčina skupocjena odjeća. Treći je sanduk ležao vodoravno na podu zatvoren s teškim lokotom.

– Čini mi se da ste nervozni, Clinte – rekla je djevojka zatvarajući vrata. – Ako se ne bojite Stana, ne biste se morali bojati ni mene.

– Vi ste lijepa žena – izjavi on. – To znači da ste jednako opasni kao i svaki muškarac s pištoljem ili nožem.

– Oh! – uzvikne djevojka oduševljeno. – Mislite li da sam možda pozvala Jimmyja Markhama u svoju sobu kao i sad vas, izazivala ga, a zatim počela vrištati i time ga uvalila u nepriliku. To mislite?

– Neke žene nalaze zabavu i u takvim šalama – odvrati Gunsmith mirno.

– Jimmy je dječak – nastavi djevojka. – Meni je potreban muškarac. Taj je mali glupan na mene bacio oko otkako ga je otac unajmio prije tri dana. Mislio je da ću mu se predati čim ostanemo sami.

– Otac ga je unajmio prije tri dana? – Clintove se usne pretvore u tanku crtu. – Je li tada zaposlio i ostalu trojicu?

– Čini se da je tako... – Linda ga pogleda znatiželjno, a pomalo i prestrašeno. – Zašto pitate?

– Četvorica se poznaju otprije – ustvrdi Clint. – Premda nisu društveni tipovi, zovu jedan drugoga imenom. Markham i Vargas su se kladili na Bruna u borbi s dvojicom željezničara. To znači da su ga znali otprije. Inače ne bi bili tako sigurni da će pobijediti. Nepobitno je da su ta četiri muškarca nekad radila zajedno... a mislim da to i vaš otac zna.

– Imate pravo – složi se djevojka. – Lloyd je rekao da ima dobre i sposobne prijatelje, a otac je odmah pristao da ih zaposli.

– Moram priznati da mi se ne sviđa njegov izbor – Clint se suho nasmije.

– Zaposlio je i vas, zar ne?

– Tako je – prizna Clint. – Gotovo me počelo zabrinjavati kakav sam to ja čovjek.

– Drukčiji od ostalih – reče ona. – Zato me i privlačite.

Clint pogleda djevojčino skladno tijelo, što se jasno naziralo ispod prozirne ružičaste spavačice. Na titravu svjetlu petrolejske svjetiljke jasno su se ocrtavale oble čvrste grudi, uzan struk i dugačke lijepo oblikovane noge...

– Osjećaj privlačnosti je uzajaman, Linda – izusti on hrapavo gutajući je pogledom...

XIII

Walter Patterson umorno pogleda na svoj zlatni sat. Prošla su dva sata. Razmišljao je o usnulim putnicima koji nisu cijenili njegove usluge, zaštitu koju im pruža od bandita, neprijateljski raspoloženih crvenokožaca, čak i od one petorice što putuju s njima u vlaku.

Ti razbojnici bi morali čuvati kćer nekog bogatog rančera, ali Pinkertonov detektiv je znao da u toj tvrdnji nema ni truna istine. Ni jedan poslovni čovjek, koji ima imalo samopoštovanja, ne bi unajmio onakve otpadnike od društva da mu štite kćer. Ne, oni ne smjeraju ništa dobro, zaključio Patterson, premda mu još nije bilo jasno o kakvoj je podvali riječ. No, ima vremena. Razmišljat će o tomu poslije. Sad je krajnje vrijeme da pođe na spavanje.

Zakorači na mali plato što povezuje dva susjedna vagona. Načini grimasu jer mu dim lokomotive sune u oči. Kako ložać i vlakovođa mogu podnositi takvu prljavštinu i buku, pomisli pritisnuvši rukama uši.

– Buenas noches – šapne neki glas blizu.

Patterson se iznenada okrene. Meksikanac ili mješanac, jedan od one sumnjive petorke, stajao je na platou iza njega i okrutno se smješkao.

– Što? – počne detektiv boreći se da svlada strah – Što želite?

– Htio sam ti samo reći zbogom, debeli – Vargas se nasmiješi.

Čelična oštrica bljesne u mraku kad je podigao desnu ruku. Patterson zine, ali mu ubojica drugu ruku stavi na usta da priguši njegov krik. Pinkertonov čovjek pokuša izvući pištolj, ali je Vargas bio brži. Zario mu je nož u trbuh, a zatim ga izvukao i još dvaput probo čovjeka čije se tijelo grčilo u agoniji.

— Vaya con el Diablo! — ubojica se zlobno nasmijuljio gurnuvši tijelo umirućeg preko ograde. Promatrajući kako se leš kotrlja po pješčanoj pustinji, promrmlja još jednom: — Idi s vragom!

XIV

Idućih nekoliko dana proteklo je bez velikih uzbuđenja. Skupina pratilaca naizmjenice je stražarila ispred Lindine sobe. Clint je svake noći prihvaćao djevojčin poziv da je »posjeti«.

Clint nije tražio trajnu ljubav, ali svidale su mu se žene sa srcem. Unatoč tomu, dobro mu je došla Linda, ako zbog ničeg drugog a ono da se odvoji od ostalih u skupini.

Njegovo nepovjerenje prema svojim suputnicima raslo je iz dana u dan. Osobito je bio oprezan prema Jimmyju Markhamu, od kojega je očekivao osvetu zbog batina koje je mladić od njega dobio. Clint je spavao dok je Vargas bio dežuran i time smanjivao mogućnost da ga bandit, što mrzi sve Amerikance, probode nožem dok bude spavao. Iz svog odjeljka nikad nije izlazio bez karabina, kolta za opasačem i maloga kolta kalibra 22 skrivenog pod košuljom.

Veći dio vremena proveo je lutajući vlakom. Kad god mu se uka-

zala prilika, pogledao bi svoje konje u vagonu za stoku. Bio je nesretan kad je ustanovio u kakvim se lošim uvjetima vozi Duke i zaprežni konji. Vagon se nalazio blizu lokomotive, te je bio neprekidno pod udarom čadi, dima i buke. Dukeova sjajna dlaka bila je začađena. Clint ga je timario kad je god imao vremena, a kad bi vlak stao, na duže vrijeme izvodio bi ga u šetnju.

— Nikad više, stari prijatelju — obećavao je svome vjernome pratiocu. — Nikad!

Preostalo svoje slobodno vrijeme trošio je na čitanju novina, romana i časopisa. Vlak se zaustavio u El Pasu da istovari teret i utovari novi. Željeznici je prijevoz tereta donosio najveću zaradu, te se brinula više za nj nego za putnike. Nekoliko se putnika iskrcalo u malome pograničnom teksaškom gradu, a tucet Meksikanaca je ušlo u vlak. Lloyd, Vargas i Markham sumnjičavo su promatrali nove putnike.

Meksikanci su bili podijeljeni u tri skupine. Osam seljaka odjevenih u bijele pamučne košulje i hlače, sa slamnatim sombrerima na glavama, sačinjavali su najveću skupinu. Svaki je u ruci nosio malu torbu od tkanine.

Dva mlada vakerosa, odjevena u svilene košulje i hlače od mekog pamuka, pripadala su očito imućnijem sloju nego seljaci. Obojica su nosila ukrašene opasače s oružjem, a jedan je imao u ruci i gitaru.

Osim ovih bile su tu i dvije žene. Jedna niska, zdepasta, četrdesetih godina i obična lica. Druga, viša i vitkija, hodala je ponosno poput kraljice, crte lica su joj i bile nježne. Krupne crne oči, s gustim trepavicama, visoke istaknute jago-

dične kosti i ravan nos govore o kreolskom* porijeklu. Sjajna kovrčasta crna kosa bila je skupljena na zatiljku srebrnom kopčom, koja je gotovo nalikovala na krunu. Crna čipkasta haljina naglašavala je vitko, lijepo oblikovano tijelo.

– Pogledajte – reče Markham.
– Zar nije lijepa?

– Si – progunda Vargas zlovoljno. – Bogata je, jamačno je kći nekog rančera ili političara, a starija žena joj je pratilja. Fine gospođice iz dobrih obitelji nikad ne putuju same.

– Uistinu ima kraljevsko držanje – Markham uzdahne čeznutljivo.

– Da je pozdraviš, pljunula bi ti u lice – podsjeti ga Vargas. – Takva vrsta žena ne druži se s njom klasom.

– Misliš li da su peoni u njenoj pratnji? – upita Lloyd stisnutih očiju motreći skupinu novih putnika.

Vargas odmahne glavom.

– Njenu prtljagu su unijeli nosači a ne peoni, što znači da ne rade za nju. Jedan ju je vakero pozdravio podižući šešir, ali ga ona nije udostojila ni pogleda. Ni oni očigledno ne putuju s njom.

– Pripazite na njih – naloži Lloyd. – Osobito na onu dvojicu s revolverima.

– Misliš li da nam mogu praviti neprilike? – upita Markham milujući prstima svoje koltove.

– Ništa ne smijemo prepustiti slučaju – odvrati Lloyd suho.

Gunsmith se namršti. Čemu tolika sumnjičavost i tolike mjere opreza? Opet pomisli da se iza svega ovoga skriva nešto mnogo

ozbiljnije i dublje, a o čemu on nema pojma. Razmišljao je čak da vrati tisuću petsto dolara što ih je dobio od Mathera i da smjesta napusti vlak. U El Pasu bi mogao potražiti neki posao.

Ipak je nakon kraćeg razmišljanja odustao od takvog nauma. Već su prešli polovicu puta do Yume, odustati sad, značilo bi ostati bez novčića u malome pograničnome gradu, a ta ga zamisao nije osobito privlačila.

Opet je odbacio upozorenje svojih nagona i odlučio do kraja obaviti posao kojeg se prihvatio.

XV

Kako je vlak ušao u Novi Meksiko, krajolik se iz osnova izmijenio. Raznobojne stijene smjenjivale su se s livadama punim šarenog cvijeća, odudarajući zapanjujuće od sivih pješčanih pustinja Teksasa.

No Clint je više pažnje posvećivao novim putnicima no pejzažu. Peoni* su sjedili jedan uz drugog šuteći kao da su očarani vožnjom u velikome željeznom konju. Vakerosi su pjevali španjolske balade uz pratnju gitare i veselih suputnika.

– Senjor – obrati se gitarista jednom prilikom Clintu – zašto neprekidno šetate gore-dolje s puškom na ramenu? Očekujete li napad Indijanaca?

– Ako do toga dode – dobaci drugi vakero prije no što je Clint mogao odgovoriti – možete računati na našu pomoć. – Usne mu se razvuku u srdačan osmijeh, otkrivajući niz pravilnih bijelih zubi.

*Kreoli – djeca španjolskih roditelja rođena u Latinskoj Americi (op. ur.)

*Peon – nadničar, seljak (op. ur.)

– Hvala – Gunsmith kimne nadajući se da su mladići zaista obični kauboji lutalice u potrazi za poslom na nekom američkom ranču, a ne vukovi u odjeći vakera.

Dvije ženske putnice povremeno su pogledavale nepovjerljivo prema Clintu, ali nijedna mu se nije obratila riječima.

Gunsmith je zapazio da već duže vremena nije vidio Pinkertonova čovjeka, no nije obačao osobitu pažnju na to.

Idućega poslijepodneva prolazio je kolima za ručanje kad je za jednim stolom ugledao Stansfielda Lloyda i Lindu. Djevojka mu je dala znak da im se pridruži. Revolveraš se namrštic, ali nije rekao ništa kad je Clint sjeo kraj nje.

– Odlučili ste izići iz svoje sobe danas, gospodice Mather? – upita Clint uljudno.

– Da, gotovo sam poludjela u onako skućenome prostoru, pa sam danas odlučila ručati ovdje – odvratila ona ljupko. – Jeste li vi ručali?

– Dobro sam doručkovao, pa ću preskočiti objed – objasni on. – Premalo se ovdje krećem da bih smio više jesti.

– Držim da imate pravo – djevojka odgurne napola pun tanjur. – I meni je dosta.

– Što kažeš, Adamse? – Lloyd je lijeno motao cigaretu. – Čini se da ćeš na lak način doći do tri tisuće dolara, zar ne?

– Nadam se da će biti tako – prizna Clint. – Ali još nismo stigli u Yumu.

– Ne volim razgovore o poslu – djevojka ustane, a Clint joj odgurne stolicu. – Biste li me otpratili do moje sobe? – obrati mu se smiješeći.

– Svakako, gospodice – potvrdi Clint osjećajući na zatiljku hladan revolverašev pogled dok je pratio djevojku prema izlazu.

– Obuzme li te ikad čežnja poslijepodne? – šapne mu djevojka muklo, uhvativši ga rukom za mišicu.

– Misliš li da je to razborito? – odvratila Clint pitanjem.

– Ne brini za Stana – Linda odmahne rukom. – Lako ću s njim izići na kraj.

– Zaista? – suho reče Clint. Pogled mu na trenutak zapne za dvije Meksikanke što su sjedile za stolom blizu vrata. Mlada ga je promatrala uporno i hladno.

– Dakako.

– A što je s tvojim zaručnikom u Yumi?

– Kad s njime ne bih mogla izići na kraj – reče djevojka drsko se smijuljeći – ne bismo se ni vjenčali, nije li tako?

Bruno podigne svoje tanke obrve ugledavši Clintu i Lindu. Krupni je čovjek čuvao stražu ispred djevojčine sobe naoružan samo revolverima i svojom snagom. Linda otvori vrata i uđe. Gunsmith pođe za njom, ali ga Bruno zaustavi čeličnim stiskom ruke.

– Kamo ćeš, Adamse? – upita, a oči mu se pretvore u dva uska proreza.

– Meni u posjet – odvratila Linda kratko. – Imaš li što protiv?

– Ja ne – grubijane zajedljivo nasmije – ali možda će imati netko drugi.

– To je moj problem – odvratila ona oštro.

– Da – Bruno spusti ruku kojom je stezao Clintu. – Vaš... a možda i tvoj, Adamse.

Gunsmith uđe u sobu i polako zatvori vrata masirajući bolno mjesto na ruci.

— Što je ovo imalo značiti? — upita Lindu.

— Vjerojatno misli kako će netko javiti mome ocu ili Davidu, mome zaručniku...

— Možda ima pravo — Clint će zamišljeno.

— Lako ću izići s njima na kraj — lukavo će djevojka. — Ne brini.

— Ne brinem — on slegne ramenima — za tebe.

XVI

Linda Mather nije gubila vrijeme. Skinula je odjeću i ispružila se na krevetu. Clint se poveo za njenim primjerom pažljivo sakrivši mali revolver u čizme. Nije želio da ga djevojka vidi, jer joj nije vjerovao ništa više no ostalim članovima pratnje. Opasač je prebacio preko noćnog ormarića kako je to i inače radio.

Linda se drugi put vinula u visine strasti kad su čuli prodoran muški krik. Linda zastenje kad se Gunsmith naglo odvojio od nje i skočio s kreveta dohvativši svoj kolt. Jurnuvši prema vratima, navlačio je hlače. Odškrinuo vrata i ugledao dva peona ispružena na podu hodnika. Ostala šestorica opkolila su Bruna, a noževi su bljeskali na sve strane. Brunove divovske šake snažno su udarale protivnike, te mu je s obzirom na ravnopravnost u broju Gunsmith morao odati priznanje. Goloruk se borio protiv šestorice ljudi naoružanih noževima, no uskoro bilo je očito neće moći pružati otpor. Jedan peon mu se prikrade s leđa namjeravajući da mu zarije nož u bubrege.

Clint se nije usudio pucati, jer bi mogao pogoditi Bruna. Podigao je ruku s revolverom i udario napadača po vratu. Čulo se krckanje kosti, a zatim se Meksikanac srušio slomljena vrata.

Jedan peon nasrne na Clintu s boka, ali ga ovaj pogodi metkom u lice. Druga dvojica se odmaknu od Bruna i pod košuljama potraže skriveno oružje.

No Clint je i ovaj put bio brži. Pogodio je u prsa svakoga protivnika prije no što su mogli izvući oružje. Još dva leša našla su se na podu.

Uto se na ulazu u hodnik pojave Lloyd i Vargas, očigledno privučeni krikom i pucnjevima. Lloydov remington zaprašta i jedan se peon sruši hvatajući se za trbuh.

Petome je Meksikancu pošlo za rukom da izvuče mornarički kolt kalibra .36, no prije no što je mogao povući okidač pogodila su ga dva metka. Clint i Lloyd pucali su istovremeno, pogodivši napadača u prsa i sljepoočicu.

Samo je još jedan Meksikanac ostao na nogama. Podigao je ruke. Vargas mu dobaci nož.

— Bori se, pasji sine! — vikne mu na španjolskom spremajući revolver u korice.

Zatim izvuče svoj bodež i peon shvati da mu ne preostaje ništa drugo nego da se bori. Ionako će umrijeti, ovako ili onako.

Sagne se i dohvati ponudeni nož. Prije nego što se uspio uspraviti, Vargas mu zabode nož u unutrašnju stranu bedra.

— Dovoljno, Vargas! — vikne Clint.

No mješanac se i ne obazre na njegov povik već ponovo nasrne na Meksikanca. S bijesnim krikom ovaj jurne na Vargasa, ali se on

spretno izmakne oštrici njegova noža. Pri tom premjesti svoj nož iz desne u lijevu ruku i zarije ga Meksikancu između rebara. Čovjek posrne, a Vargas izvuče nož i još dvaput ga probode u prsa.

Clint začuje neko stenjanje iza svojih leđa i okrene se u trenutku kad je Bruno svojim golemim rukama gušio jednoga od peona koji je bio došao k svijesti.

Užasan urlik ispuni hodnik.

– Niste morali ubiti ovu dvojicu – izjavi Gunsmith prijekorno, s gnušanjem promatrajući mrtva tijela po podu.

– Kako to da si polugol, Adamse? – Lloydov se oštar ispiti-vački pogled zaustavi na Clintu.

Gunsmith je bio odviše ljutit da bi osjetio nelagodnost zbog njegova pitanja.

– Mogli smo ispitati ove ljude. Možda bismo saznali zašto su nas napali. Do vraga, sad su svi mrtvi! – promatrao je vođu družine s otvorenom optužbom u očima.

– Peoni su jamačno mislili da se u Lindinoj sobi nalazi nešto vrijedno kad je neprekidno čuvamo – reče Vargas.

– Ovi ljudi nisu bili peoni – odvrati Clint hladno. – Koliko meksičkih seljaka može sebi priuštiti oružje i municiju? Pogledajte njihove noge. Nisu to noge seljaka već ljudi koji nose čizme i najviše vremena provode na leđima konja.

– Prokletstvo – progunda Bruno gledajući u posjekotinu na svojoj nadlaktici. – Izrezali bi me na rezance da se nije pojavio Adams.

– Da – prihvati Lloyd kiselo. – A prilično je očigledno što je radio u sobi gospodice Mather.

Revolveraš se okrene prema Clintu s revolverom u ruci. I Guns-

mithov je kolt bio spreman. Prepoznao je ubilački sjaj u Lloydovim očima, no isto tako je znao da Lloyd neće potegnuti okidač. Profesionalac nikad neće dopustiti da ga njime ovladaju osjećaji i natjeraju ga na nepromišljen korak. Nakon nekog vremena punog napetosti Lloyd spremi revolver u korice.

– Drži se što dalje od nje, Adamse – prosikće kroz zube.

– Samo trenutak – javi se Vargas. – Gdje je Jimmy? – Prerano je da bi već bio pijan – zabrunđa Bruno. – Picnjevi su ga morali dovesti ovamo.

– Podi do njegova odjeljka, Mike – naredi mu Lloyd. – Bruno, osjećaš li se dovoljno dobro da možeš biti na straži? – Svakako – gorostas se okrene prema Clintu. – Dugujem ti život, prijatelju.

– Adams je spašavao vlastitu kožu – zareži Lloyd. – Ne duguješ mu ništa!

Uto se iza ugla pojavi kondukter, na čijem je prsima stajala pločica s imenom: Andrew Waitley. Čovjek oprezno proviri.

– Što se ovdje događa? – upita preplašeno zureći u pod pun leševa. Prije nego što mu je itko mogao odgovoriti u hodnik dotrča Vargas.

– Stane, bit će bolje da podeš sa mnom. Odman – govorio je uzbuđeno.

– Zašto? – odvrati Lloyd. – Nešto nije kako valja? – Pronašao sam Jimmyja na njegovu ležaju... mrtvog! – glasio je odgovor. – Netko ga je probo nožem.

– Ništa čudno, uzme li se u obzir sve ovo – progunda Gunsmith sliježući ramenima.

XVII

Unatoč svojoj zajedljivoj opasci, Clint se brzo obukao i pošao za ostalima do Jimmyjeva odjeljka. Mladić je bio gol, a u staklastim mu se očima nazirao izražaj zaprepaštenja i užasa.

– Ležao je na trbuhu, ali sam ga okrenuo da oslušnem srce – objašnjavao je Vargas – premda je bilo očito da je mrtav.

Clint položi ruku na Markhamovo rame. Još je bilo toplo. Zatim pogleda ubode nožem.

– Uboden je triput. Prvi ubod u kralješnicu ga je paralizirao, a ostala dva su ga dokrajčila – ustvrdi.

– Ubojica je htio biti siguran da će krajnji rezultat biti smrt – rekao je Lloyd.

– Sudeći po izgledu rane, rekao bih da je upotrijebio bodež sa dvije oštrice – nastavi Clint zamišljeno.

– Sličan tvome, Vargas.

Mješanac ga ošine srditim pogledom.

– Pokušavaš li reći da sam ja to uradio?

– Da to mislim, ne bih to sad rekao, Vargas – odvrati Clint mirno. – Kažem samo ono što vidim.

– Smiri se, Mike – zatražio je Lloyd odlučno. – Adams te ni za što ne optužuje. Meksikanci su vjerojatno opazili da Jimmy odlazi sam u svoj odjeljak, pa su pošli za njim.

– Zašto su ga svukli? – upita kondukter blijeda lica.

– Možda su ga mučili da bi iz njega uzvukli informaciju o ... – počne Vargas, a zatim slegne ramenima. – O nečemu,

Clint pokaže Markhamovu odjeću razbacanu po podu.

– Odjeća mu nije na silu skinuta. Nije rasparana – objasni mirno. – Jedini znaci nasilja na njegovu tijelu su ubodi nožem.

– Vjerojatno su ga natjerali da se sam svuče zaprijetivši mu smrću mučenjem – Lloyd se zamišljeno počeo po bradi. – Mladića je vjerojatno obuzela panika, pa su ga odmah morali ušutkati.

– Može biti – promrmlja Clint.

– Ali madrac je previše udubljen za jednu osobu – nastavio je prodorno se zagledavši u uleknut ležaj.

– Pokušavaš li izigravati detektiva Adamse? – zareži Vargas.

– Zar niste čuli za Gunsmitha?

– prihvati Lloyd s porugom u glasu. – Nekoć je bio predstavnik zakona. Koliko sam čuo, tim se poslom bavio gotovo dvadeset godina...

– Osamnaest – ispravi ga Clint grubo.

– Je li istina da si poznavao staroga Divljeg Billa Hickoka* prije njegove smrti?

– Jesam – odgovorio je Clint ukočeno. Godinama mu je Bill bio najbolji prijatelj i njegova nedavna smrt veoma teško ga je pogodila premda je znao da su njegovu prijatelju dani odbrojani još 1871. kad je Gunsmith u Abileneu radio kao Hickokov pomoćnik. Billu je počeo slabiti vid te se odao piću. I Gunsmith je zavirio u bocu dublje no inače nakon Hickokove smrti. Možda bi tako i ostalo da je uz stanja opijenosti i omamljenosti nije izvukao poriv za osvetom ili pravdom.

– Misliš li da si bio brži od Hickoka, Adamse? – upitao je Lloyd znatiželjno.

*Wild Bill Hickok je 1876. ubijen s leđa u Deadwudu (op. ur)

– Bill je bio brži od svakoga – glasio je sjetan odgovor.

– Kad već govorimo o detektivima – javi se Waitley bit – će bolje da potražim gospodina Pattersona i obavijestim ga o svemu ovome.

– Nije tako loše kako je moglo biti – izjavi Lloyd mirno. – Svi Meksikanci su mrtvi.

– Oh, – uzvikne zaprepašteno kondukter, a u očima mu se pojavi izražaj užasa. – Što ćemo uraditi s tijelima? Pošto je obavljen nepredviđen ukop, vlak je nastavio vožnju ostavljajući za sobom devet neoznačenih grobova kraj željezničke pruge. Humci su napravljeni na brzinu i Clint je znao da će ih puštinjski vjetar ubrzo raznijeti te će kosti biti izložene nemilosrdnome suncu dok se ne pretvore u prah. Za dvije-tri godine neće biti ni traga ni pokojnicima, ni njihovim grobovima.

U ponoć je Gunsmith preuzeo stražu od Vargasa i naslonio se na vrata Lindine sobe. I najmanju sumnju u ubilačke sposobnosti svojih suputnika razbio je sukob s tobožnjim peonima. U međuvremenu se nije dogodilo ništa što bi mu omogućilo da nađe odgovor na pitanja koja su ga mučila.

XVIII

Pogledavši na džepni sat, Gunsmith ustanovi da su prošla četiri sata. Žalio je što se njegov razgovor s Lindom okončao onako srdito. Nije saznao ništa više o tajni koja obavlja ovo putovanje.

Naglo kočenje vlaka, popraćeno škripom kotača, izbacilo je Clintu iz ravnoteže, tako da je udario o zid Lindine sobe. Djevojka se ubrzo pojavi na vratima.

– Što se dogodilo, Clinte? – pitala je uplašeno.

– Vlak je stao! – odvrati on.

– Ne ostavljaj me samu, Clinte! – kriknula je djevojka. – Bojim se!

Uto se na ulazu u hodnik pojavi Rosceo, poslužitelj, i Clint ga upita što se događa.

– Jedan od vlakovoda vidio je kako jedan putnik pada iz vlaka, pa je pritisnuo kočnice. Pokazalo se da je iz vlaka iskočio neki Meksikanac. Onaj u lijepoj šarenoj košulji. Slomio je pri tom vrat i ostao na mjestu mrtav.

– Zašto bi iskočio iz jurećeg vlaka? – pitao je Clint.

– Možda se bojavao da ga gospodin Patterson ne uhapsi – odvratio je Roscoe. – Ali gospodina Pattersona nitko nije vidio već duže vrijeme. Danima! Jeste li ga vi možda vidjeli?

– Ne, nisam – priznao je Clint.

– Zašto bi Pinkertonov čovjek uhapsio Meksikanca?

– I ne bi budući da je sad mrtav... – odgovori čovjek glupavo.

– Dobro – uzdahne Clint. – Zašto bi Patterson uhapsio čovjeka da on nije skočio s vlaka?

– Zašto? – čovjek začudeno raširi oči. – Pa ... ubio je drugog Meksikanca – promuca. – Njegovò smo tijelo pronašli na platou između dva vagona. Pretpostavljamo da su se prijatelji posvadili. Nisu dobri ljudi ti Meksikanci – mrmljao je otirući znoj s čela. – Pogledajte što su oni peoni napravili jučer. Vi ste bili ovdje...

– Kako je ubijen drugi Meksikanac – prekine ga Clint odlučno.

– Proboden je nožem nekoliko puta – glasio je odgovor. – To je onaj mladić koji je uvijek svirao

gitaru. Izmrčvaren je tako da je očito da ga je prijatelj dobro izmučio prije no što ga je ubio.

– Mučio? – Clint podigne obrve.

– Tako je – poslužitelj zakima glavom. – To čovjek ne bi očekivao od one dvojice, zar ne? Djelovali su kao prijatelji, ali gospodin Lloyd kaže da se Meksikanci lako razljute i u bijesu mogu jedan drugom svašta uraditi.

XIX

Bruno je smijenio Clintu Adamsa u osam sati ujutro. Ušavši u svoj odjeljak, Clint ustanovi da Vargas nije unutra. Odložio je karabin, znajući da će mu kolt o boku biti dovoljan za predstojeći razgovor s Lloydom.

Vargas i revolveraš sjedili su u blagovaonici nagnuti nad geografskom kartom raširenom na stolu. Obojica su podigla glave kad se Gunsmith pojavio na vratima.

– Zašto ste ih ubili? – pitao ih je odmah čim je prišao stolu.

Vargas glupo zine, ali Lloydovo je lice i dalje ostalo bezizražajno.

– O čemu pričaš, Adamse?

– Otkako sam se pridružio ovoj sretnoj družini, proganja me sumnja da se iz svega skriva nešto dublje i značajnije od onoga što mi je rečeno – rekao je Clint mračno.

– To mi se nije svidalo, ali sad se događaji razvijaju tako da sam prisiljen ubijati ljude a da čak i ne znam zašto, i to me počinje uzrujavati.

– Znao si da nam posao neće biti lak i da će možda biti ubijanja – odgovorio je Lloyd hladno. – To, uostalom, nije ništa novo za tebe – dodao je zajedljivo.

– Ubojstvo nije spomenuto pri ugovaranju ovog posla – bio je uporan Gunsmith.

– Ubojstvo? Pa zar pasji sinovi nisu to sami tražili došavi pred Lindinu sobu sa tko zna kakvim namjerama...

– Zašto ste ubili onu dvojicu vakerosa? – prekine ga Clint odlučno. – Ne želim laži, već istinu!

– A što misliš kakva je istina? – izazovno će Vargas gurnuvši ruke ispod stola.

– Izvuci pištolj ili nož, pa ću ti raznijeti glavu – dobaci Clint prijeteci. – Stavite ruke na stol, tako da ih mogu vidjeti! Obojica!

Putnici za ostalim stolovima zapazili su da Clint stoji ispred stola s rukama na bokovima. Nitko nije čuo razgovor, ali su ljudi naslutili da je sukob na pomolu. Neki su izašli, a drugi su kao opčinjeni promatrali što se događa.

– Ne vjerujem da su se dva Meksikanca potukla – nastavio je Clint mračno. – Pretpostavljam da ste ih vas dvojica i Bruno posjetili u njihovu odjeljku, otpratili ih do platoa i mučenjem pokušali od njih izvući neke tajne. Jednoga ste proboli nožem, a drugoga bacili s vlaka.

Odjednom se začuje prasak razbijenog stakla popraćen krikom putnika u čiji se trbuh zabola strelica. Čovjek izvuče strelicu, a zatim se stropošta na pod. Krikovi žena i psovke puškaraca ispunili su blagovaonicu.

– El Lobo! – uzvikne Vargas ustajući sa stolice. I mješanac i Lloyd imali su u rukama pištolje, ali Clint se nije zabrinuo. Napad Apaša bacio je u sjenku njihove osobne sukobe. Sad je važno zajednički se oduprijeti neprijatelju i preživjeti. Clint se oprezno približi razbijenom prozoru.

Dvadesetak tamnoputih jahača galopiralo je na neosedlanim mustanzima duž vlaka. Nisu imali na sebi ratničke boje ni perje, a neko licina je nosila revolvere. Sve je to Clint zapazio. Apaši! Apaši Mescalero, zaključio.

Zloglasni Chintda, vođa Apaša Mescalero, smatrao je velikoga željeznog konja božjim darom. Njegovi su ljudi uvijek pljačku pretpostavljali lovu.

Smatrajući sebe dobrim strategom, Chintda je upozorio svoje ratnike da s napadom pričekaju dok se vlak ne počne uspinjati uz brijeg, smatrajući da će tada morati usporiti kretanje. U tomu se sastojala sva njegova ratna taktika. Napadu je nedostajala organiziranost i suptilnost. Chintda i njegovih dvadeset šest suplemenjaka napali su vlak na konjima i pješice, odviše ljudi nepromišljeni da bi uočili besmislenost svoga napada.

Samo su im dvije stvari išle u prilog. U prvom redu njihov je prepad bio neočekivan, a u drugom, većina putnika nije bila uopće pripravna za borbu.

Lloyd i Vargas su revolverskim cijevima razbili prozore i počeli Indijancima uzvraćati vatru. Jedna strelica prozuja kraj Lloydova uha. On se na to i ne obazre, već mirno zapuca i skine jednog crvenokošca s konja. Kakav god taj čovjek bio, Clint je morao priznati da nije kukavica.

Budući da je blagovaonicu branilo nekoliko ljudi zajedno s Lloydom i Vargasom, Clint odlučio da pade u Lindi Mather i pobrine se za njenu sigurnost.

Clint je ušao u putnički vagon. Shvatio je da su ga četvorica Apaša uspjela preteći. Tri leša, dva

bijela i jedan indijanski svjedočila su o tomu. Jedan je Indijanac stajao iznad žrtve, a iz revolvera mu se još pušio dim. Drugi je koljenima pritiskao lijepu mladu Meksikanku na pod. Pokraj njih ležalo je nepomično tijelo njene pratilje. Apaš strgne čipkastu haljinu obnaživši djevojci rame, a ona mu hrabro zarije nokte u lice. Indijanac opsuje, a zatim zgrabi djevojku za kosu i udari njenom glavom o pod.

Gunsmith se u dva koraka nade do meksikanske ljepotice. U Apaševim očima pojavi se izraz panike, ali trenutak zatim pridružio se svojim precima u vječnim lovištima.

Clint nije zaboravio drugog Apaša, a ni on njega. Okrenuo se i suočio s podignutom bojnomo sjekinom u napadačevoj ruci. Clint potegne prekidač i metak pogodi Apaša bok. Ipak mu je i dalje prijetio sjekirom.

Lijevom rukom Gunsmith zgrabi držak sjekire, a istodobno praznim koltom udari ratnika po glavi. Premda za glavu niži i znatno slabiji, Mescalero se pokazao kao izuzetno žilav protivnik, te su se obijica ubrzo našla na podu. Clint ga pokušao udariti nogom u slabine, a Indijanac njega sjekirom. Clint je napokon uspio Indijanca snažno udariti u trbuh, pa je ovaj na trenutak izgubio svijest. Clint ustane i izvuče mali revolver ispod košulje, pošto mu se kolt otkotrljao na pod. Ubrzo je i Apaš ustao i bijesno se ustremio na Clintu sa sjekirom u ruci. No mali kolt pogodio ga je ravno u prsa. Činilo se da je to u Indijancu izazvalo više bijesa no boli.

Clint ispali još dva metka u Apaševo čelo i tek tada je crvenokožac pao i ostao nepomično ležati. — Josephia? — Čuo je slabi ženski

glas. Gunsmith se okrene i ugleda mladu Meksikanku kako kleči kraj svoje pratilje i nježno joj gladi kosu. Gurnuo je mali revolver pod košulju i prišao Djevojčina je haljina bila razderana.

– Josephia? – ponavljala je blago tresući stariju ženu. – Vives, Josephia, gracias a dios – mrmrljala je opazivši da se pratilja trglala i zastenjala.

– Da – složio se Clint. Premda je slabo poznavao španjolski, razumio je djevojčine riječi. – Svi smo još živi – rekao je pomalo cinično. Izbacujući prazne čahure iz revolve-
vera, gledao je kroz prozor i ugledao kako se nekolicina preživjelih Indijanaca u galopu udaljava od vlaka. Ostali su samo njihovi mrtvi sunarodnjaci.

– I zahvaljujući vašoj pomoći – rekla je djevojka, a na punim joj se usnama pojavi osmijeh.

– Je li vašoj prijateljici dobro, gospodice? – upita je Clint zabrinuto.

– Molim vas zovite me Sofia – odvratila je ona. – A kako se vi zovete?

– Adams! – rekao je jedan hrpavi glas s vrata.

Clint se okrene i nađe licem u lice sa Stanfieldom Lloydom koji je u ruci držao remington kalibra 44.

XX

– Ona igra koju si izveo u blagovaonici nije bila veoma mudra, Adamse – izjavi revolveraš s vrata. – Moglo se dogoditi da te zahvati kakav metak pri indijanskom napadu.

– Može biti – Clint zakima oči-
jenivši da je Lloyd u prednosti koju ni njegova brzina ne može nado-

knaditi. – Dakako, očevici bi rekli drukčije – nastojao je da mu glas zvuči ravnodušno pokazavši rukom prema prestrašenoj Sofiji. Istodobno mu je mozak grozničavo radio nastojeći da nadmudri Lloyd.

Na njegovo iznenađenje revolveraš spusti remington u korice, a bezbojne usnice razvuku mu se u ciničan osmijeh.

– Ovo je mala osveta za onu predstavu. Sad smo izravnali račune, Adamse. – Nakon kraće šutnje zamišljeno nastavi: – Znam da si dobar, ali smatram da sam brži od tebe. No to ćemo srediti po dolasku u Yumu. U međuvremenu drži jezik za zubima. Jasno? – Još mi za tebe nije bio potreban prevodilac – odgovorio je Gunsmith zajedljivo.

– Jesi li vidio kako je gospodica Mather?

– Nisam stigao.

Uto se Mike Vargas pojavi na pragu. Lloyd ga pogleda.

– Adams je još član naše družine... Mike ... više-manje.

– Nadam se manje – reče Clint. – Pogledat ću što je s Lindom.

– To ćemo uraditi mi – zareža Lloyd. – Ti se samo drži što dalje od nje.

– Moja je dužnost da je štitim. Nije li tako? rekao je Clint podrugljivo.

– O tomu ćemo razgovarati poslije – rekao je revolveraš hladno, a zatim se s Vargasom uputi prema Lindinoj sobi.

Vargas prijeteci pogleda Adamsa.

– Kad sve ovo bude gotovo – prosikće kroz zube – ti si mrtav čovjek, Adamse!

Clint mirno nastavi puniti revolver. Sofia ga je promatrala s neskrivenom znatiželjom.

– Vaši prijatelji vas ne vole, gospodine Adamse.

– Oni mi nisu prijatelji. Samo zajedno radimo na jednom poslu – usne mu se iznenada razvuku u osmijeh. – Molim vas, zovite me Clint.

– Dakako, Clinte – djevojka se nasmiješi.

– Kako je vašoj prijateljici?

– Napadač koji se oborio na mene bacio ju je na pod – objasnila je Sofia. – Srećom je nije ozlijedio.

Starija je žena sad sjedila uspravno, leđa naslonjenih na zid. Trljala je bradu i gledala Clinta i Sofiju otvorenim neodobravanjem. Gunsmith se nije čudio. Kao Sofijina pratilja, žena se osjeća odgovornom za djevojčinu sigurnost i ponašanje.

XXI

Sedam je putnika ubijeno prilikom napada Apaša, a nekoliko je lakše ozlijeđeno. Petnaest je napadača stradalo u potkrovlju. U svakom slučaju, Apaši nisu stigli do sobe Linde Mather.

Vlak se zaustavio da bi se sahranili poginuli putnici, a tijela Mesclerosa jednostavno su bačena kraj pruge. U tri sata poslije podne vlak je opet nastavio vožnju za Yumu. Bilo je jasno da će se putnici smiriti tek kad dođu na cilj. Clint se nije toliko bojao još jednog napada Indijanaca koliko mu je smetalo ponašanje Lloyda i njegovih momaka i zagonetka koja obavija Lindu Mather.

Pošto je predao stražu Vargasu, zaputio se u svoj odjeljak da malo odspava. U hodniku ga zaustavi meki ženski glas. Okrene se i ugleda Sofiju.

– Promatrala sam vas kako šetate vlakom – pune sočne usne razvuku se u topao osmijeh. – Nemirni ste poput lava u kavezu.

– Ovo mi putovanje ne stvara zadovoljstvo, gospodice – rekao je suho.

– Zar ste zaboravili da se zovem Sofia? – podsjeti ga ona blagim prijekorom u glasu. – Možda bih morala uraditi nešto da me ne zaboravite – glas joj se pretvorio u meki šapat, a oči joj izazovno zasjaju. – Još vam se nisam pravo ni zahvalila na pomoći, zar ne?

– I ne morate – odvratio je Gunsmith pomalo obuzet znatiželjom na kakvu to ona zahvalnost misli. – Ako ne želite, dakako.

– Podite sa mnom – rekla je jednostavno.

Clint se ogleda po maloj prostori. Kao i soba Linde Mather, bila je dvostruko veća od ostalih odjeljaka i uređena tako da ugodni ženskome ukusu. Na sredini je stajao mjedeni krevet, s jedne strane noćni ormarić a s druge golemo zrcalo.

– I neumornome je čovjeku povremeno potrebno da privilegije – rekla je Sofia meko pokazavši glavom prema krevetu.

– Nikad se nisam protivio ženi – dobaci Clint odlazeći karabin u kut sobe.

Sofia mu pride posve blizu podigavši lice prema njegovome. Blago rastvorene usnice mame su ga na poljubac, a Clint se nije ni pokušao oduprijeti tome izazovu. Priljubio je usne uz njene. Djevojka mu je uzvratila jenakom strašću, istodobno mu milujući tijelo rukama.

Naposlijetku su se našli na krevetu. Usnama obuhvativši ružičastu bradavicu njene dojke, Clint ju je stao lagano sisati dok se tijelo pod njim grčilo i izvijalo od užitka.

Sofia je pod njim jecala od strasti i grcala od užitka. Krajičkom oka Clint iznenada uhvati nečiji pokret. Trenutak zatim opazi Josephiju kako stoji kraj kreveta. U visoko podignutim ženinim rukama nalazio se dugačak nož.

Pokušao se maknuti ustranu ali ga je Sofia zadržala rukama i nogama.

— Umri sretan, estupido!

Josephijina se ruka stala spuštati dok se Clint očajnički borio s djevojkom. Naposljetku se otkotrljao nadesno zajedno sa Sofijom na sebi. Iznenada je djevojka kriknula. Na licu joj se zrcalilo zaprepaštenje pomiješano s bolom.

Nož koji je morao probosti Clintu Adamsa zario se u pogrešnu osobu. Josephia nije mogla zaustaviti svoj napad na vrijeme, pa je oštricu noža zarila u djevočinu leđa. Starija žena izvuče nož, Zaprepašteno buljeći u okrvavljenu oštricu.

Clint se oslobodi zagrljaja mrtve žene i skoči s kreveta. Josephia se povratila od šoka izazvanog nesuđenom smrću svoje suučesnice i bijesno se okomila na Clintu.

Gunsmith skoči ustranu i izbjegne udarcu noža, no Josephia se kretala mnogo brže no što bi čovjek očekivao od žene njezine debljine. Clint joj snažno stisne zglob desne ruke, pa joj je nož pao na pod.

Trenutak zatim čuo je škljocanje oružja, a u ženinoj lijevoj ruci zablista mali pištolj. Lice joj se iskrivi u ružnu grimasu.

Tko god da je rekao da su žene opasniji spol, imao je pravo, pomislio je Clint.

Držeći još ženinu desnu ruku u svojoj, baci se na pod povukavši i nju za sobom. Istodobno se otkotrlja nadesno, upravo u trenutku kad je sobom odjeknula eksplozija.

Josephijino tijelo snažno zadršće, a zatim se zgrči i napokon smiri. Pala je na svoj vlastiti pištolj i ubila se.

— Opet nesretan slučaj — progunda Clint oslobađajući se drugi put beživotnog tijela jedne žene.

Nesigurno je ustao. Na vratima je netko uporno kucao, a zatim je čuo kondukterov glas. Clint otvori vrata. Andrew je zaprepašteno zurio u dva nepomična ženska tijela što su se kupala u lokvi krvi.

— Što... — mucao je — što se... Tko je pucao?

— Ovo je bio kraj lekcije — rekao je Clint suho. — Upravo sam naučio da je jednome muškarcu teško izaći na kraj s dvije žene.

XXII

Kad su se Lloyd i Vargas pojavili na vratima, Clint se već bio obukao. Umorno im je ispričao što se dogodilo.

— Zašto bi jedna bogatašica uradila nešto takvo? — pitao je Vargas iznenađen pričom.

— Zato jer nije uopće bogatašica — odvrati Lloyd ljutito. — Ona i njena pratilja obične su drolje koje pljačkaju putnike. Sofia me namamila u svoju sobu da me ubije samo zato što sam član Lindine pratnje — izjavio je Clint mirno.

Revolveraš ga ošine bijesnim pogledom.

— Kako dolaziš do toga zaključka?

– Očito je da su ona i Josephia ubile Markhama na isti način – objasni Clint.

– Da – složi se Lloyd zamišljeno. – To objašnjava zašto je Jimmy bio gol i proboden u leđa. Zabavljao se s mladom vješticom kad mu se stara prikrala s leđa s nožem.

– Još misliš da su oni Meksikanci zaista bili peoni? – upita Gunsmith.

– Pretpostavljam da nikad nećemo saznati je li između njih i tih drolja postojala kakva veza. Peoni su mrtvi, a sad si ti ubio i njih dvije.

– Nisam ih ja ubio – ispravi ga Clint s mukom svladavajući bijes.

– Ali mislim da vas dvojica znate ono što me zanima. – Iznenada se okrene prema Vargasu.

– El Lobo znači vuk, nije li tako?

– Tko je spominjao El Loba? – mješancevo lice se zarumeni od bijesa.

– Ti – podsjeti ga Clint hladno. – Prije napada Indijanaca. Zašto si viknuo to ime prije no što si vidio strelicu?

– Imaš duži nos no najveće detektivsko njuškalo, Adamse – u Lloydovu se glasu jasno osjećao prizvuk prijetnje. – Nisi ništa pametniji kad neprekidno potežeš istu stvar.

– Mnogi su ljudi ubijeni otkako smo otišli iz Brownsvillea – mirno odgovori Clint. – Želim znati zašto.

– Ništa ti ne moraš znati osim da ćeš zaraditi tri tisuće dolara – Lloyd se hladno osmijehne. – Nije li to dovoljno?

– Bilo je kad sam prihvaćao posao – priznao je Clint. – Ali imam dojam da sam unajmljen

pod lažnim izgovorom, a to mi se nimalo ne sviđa, Lloyd.

– Šteta – revolveraševo se lice pretvori u ružnu grimasu. – Možeš napustiti posao i vratiti novac ili ostati i šutjeti dok ne stignemo u Yumu.

– Dosada sam izdržao – Clint slegne ramenima – ali... Oh, gospodine Waitley!

– Da, gospodine? – upita kondukter napregnuta izražaja na licu.

– Sophia i Josephia su već platile svoju sobu unaprijed, zar ne?

– Da, u karti – potvrdi Waitley.

– U tom slučaju nitko neće imati ništa protiv ako se ja onamo uselim – Clintove se usne razvuku u osmijeh. – Bolje spavam kad sam u sobi sam – dodao je nehajno.

– Ako tako želite, nemam ništa protiv – Waitley se oprostio i požuri niz hodnik.

– Bit će bolje da odmah premjestim svoje stvari – Clint se obrati Lloyd i Vargasu. – Svaki od nas sad ima odjeljak za sebe. To je prava udobnost – dodao je po-drugljivo.

Vargas ga je namršteno promatrao kako odlazi.

– Kunem se da ću ga ubiti kad sve ovo bude gotovo! – procijedi kroz zube.

– Zašto da čekaš tako dugo? – upita Lloyd.

XXIII

Clint je ugasio stolnu svjetiljku i tiho se prikrao vratima. Oprezno pogledavši na jednu i drugu stranu hodnika, zatvori za sobom vrata.

U blagovaonici je zatekao samo poslužitelja Roscoea kako krpom briše prašinu sa stolova.

– Tiha noć, Roscoe?
– Zasad, gospodine – odvratio je čovjek oprezno.
– Je li itko od putnika budan?
– Nikoga nisam vidio blizu.
– Učinite mi uslugu, Roscoe – zamoli ga Clint. – Ako se itko ovdje pojavi poslije mene, vi me niste vidjeli, jasno?

– Previše sam zauzet poslom da bih vodio računa o tome je li netko ovuda prošao, gospodine – rekao je čovjek sliježući ramenima.

– Hvala, Roscoe!
– Pripazite na sebe! – dobaci on.

Ispred Lindine sobe stražario je Mike Vargas. Zaprepašteno je gledao kolt u Gunsmithovoj ruci.

– Odmakni se od vinčesterke – naloži mu Clint oštro. – Podigne desnu ruku iznad glave, a lijevom otkopčaj pojas s oružjem.

Vargasovo je lice bilo iskrivljeno od mržnje, ali se ipak nije protivio.

– Tako – promrmljao je Clint zadovoljno mu prilazeći. – Budeš li i dalje tako slušao, dočekat ćeš izlazak sunca.

– Što namjeravaš uraditi? – pitao je Vargas ukočeno, ali sa primjesom straha u glasu.

– Porazgovarati s gospodicom Mather – glasio je miran odgovor.

– Ti podi prvi.

– Prvi? – zbunjeno će Vargas i okrene se prema vratima.

Clint iskoristi trenutak i udari ga snažno koltom po vratu. Mješanic zastenje i stropošta se na pod. Clint se sagne i odvuče ga u kut. Nadao se da će ostati u nesvijesti dovoljno dugo da on obavi svoj razgovor.

Ne prepuštajući ništa slučaju, uzeo je Vargasovo oružje, pronašao u čizmama i košulji još dva skrivena bodeža i sve to bacio kroz prozor vlaka.

– Dobra večer, gospodice – pozdravi djevojku pretjerano uljudno.

– Clinte! – Njeno lijepo lice izražavalo je iznenađenje. – Mislila sam... to jest... što ćeš ti...

– Nadao sam se da tvoj poziv još važi, dušo?

Na sočnim usnicama zasja pobjedonosan osmijeh.

– Ako si došao da vodimo ljubav, bit ću sretna što si me se sjetio.

– Trenutno me više muče druge stvari – promrmlija Gunsmith zatvarajući za sobom vrata. – Od samog početka izrečena mi je gomila laži, te bih sad želio prave odgovore na neka pitanja.

– Oh, Clinte – Linda se meko nasmije. Prozirna ružičasta tkanina činila je njene grudi još primamljivijima. – Moramo li sad o tomu?

– Zašto sam unajmljen za ovo putovanje? – pitao je on zapovjednički. – Što Lloyd i ostali... uključujući tebe... znate, a ja ne znam? Koga, zapravo, štitite?

– Ti bi morao štititi mene – rekla je ona naglašavajući svaku riječ i prilazeći mu bliže. – Misliš li da to zaslužujem?

– Mi čuvamo nešto što se nalazi u ovoj sobi, ali to nisi ti – izjavio je Clint oštro. – Onog dana kad su nas napali peoni, tebe i Lloyda zatekao sam u vagonu za ručanje. Sjećаш li se?

– I otpratio si me ovamo, pa smo vodili ljubav... – govorila je nježno ovivši mu ruke oko vrata.

Clint se oslobodio njenoga zagrljaja.

– Bruna smo zatekli ispred tvoje sobe, Linda. Zašto ju je čuvao kad ti nisi bila unutra?

– Pitaj Stana – izmicala je djevojka – on je šef parade.

– Pitam tebe.
– Ne znam odgovor. – Počela je skidati naramenice spavaćice. – Zašto gubimo vrijeme na prazne razgovore? – pitala je s dosadom u glasu.

– Tko je El Lobo? – Gunsmit-hov glas odjekne poput udarca bi-čem.

Linda se načas ukoči, a zatim podigne lice prema njegovome, rastvorenih i vlažnih usana poziva-jući ga da je poljubi. Clint ju je že-lio zgrabiti u naručje, ali nije to uradio. Shvatio je da se djevojka koristi svojom ljepotom kao oruž-jem.

– Bit će bolje da odgovoriš na moje pitanje.

– Ako to ne uradim? – izaziva-la ga. – Što ćeš uraditi? Udariti me?

– To ću prepustiti Stanu Lloyd-u – rekao je Clint suho.

Linda podigne obrve.

– Imaš zaista dobar dar zapaza-nja, zar ne?

– Trudim se – rekao je Clint skromno. Zatim pokaže rukom je-dan od sanduka. – Zašto je ovaj zatvoren tako kao da se u njemu nalazi blago, Linda?

Oči joj se rašire od straha.

– Otvori ga – naloži joj on.

Tvrda metalna cijev zabije mu se u leđa.

– Osilio si se, Adamse. Ovaj si put zbilja pretjerao – čuo je hla-dan Lloydov glas.

XXIV

S revolverskom cijevi u ledima, Clint nije mogao uraditi ništa nego prihvatiti Lloydovu igru... ba-rem zasad.

– Norat ćemo ga naučiti lije-pome ponašanju, zar ne? – dodao je Bruno svojim dubokim glasom. U ruci je držao revolver.

– Jesi li dobro, Linda? – pitao je Lloyd. – Je li ti pokušao naško-diti?

– Nije – Linda se sjetno osm-jehne. – To nije njegov stil.

– Sva sreća što smo došli pogle-dati Mikea – nastavio je Lloyd za-dovoljno. – Čim smo ga ugledali na podu, znali smo da Adams ne-što smjera.

– Mudar zaključak – progunda Clint cinično.

– Moramo ga se osloboditi – odlučno će Lloyd. – Tiho.

– Nemojte ga ubiti u mojoj sobi! – uzvikne Linda.

– Nećemo, budi bez brige – umiri je revolveraš. – Adams će prije vremena sići s vlaka.

– Da – nasmiješi se Bruno. – Sa slomljenim vratom!

– Kreni – Lloyd gurne revolver u Gunsmithovu kralješnicu.

Clint se zaputi prema otvorenim vratima uzdignutih ruku.

Iznenada se munjevito okrene, zamahne lijevom rukom udarivši Lloyd-a po ruci i revolver padne na pod, a desnom ga rukom pogodi u lice. Zatim odgurne revolveraša na Bruna, nastojeći ih obojicu izbaciti iz ravnoteže. Nijedan nije ispalio metak. Ne žele izazvati pažnju put-nika i osoblja vlaka, zaključio je Clint, shvativši da u tomu možda leži njegov spas.

Bruno se srušio na pod, a Clint ga udari čizmom u rebra. Bruno krikne, a revolver mu ispadne iz ruke i otkotrlja se prije no što ga je Clint mogao zgrabiti.

Lloydove ruke iznenada ga obuh-vate straga. Clint udari revolver-aša laktom u želudac. Lloyd jaukne

i olabavi stisak oko Clintovih leđa. Gunsmithov se lakat ponovo podigne i udari Lloyd a u čeljust, pa se on sruši na pod.

No trenutak zatim Brunova je šaka i njega oborila na pod. Clint je zurio u gorostasa, koji mu se približavao. Znao je da mu u borbi šakama nije dorastao. Morao bi ga prevariti... na brzinu... mislio je grozničavo.

S naporom je ustao i dohvatio stolicu. Njome se zaštitio od slijedećega Brunova udarca. Golema je šaka naprosto razbila stolicu nadvoje. Clint snažno zamahne onim što je od nje ostalo i udari Bruna po leđima.

I za gorostasa je taj udarac bio snažan. Pao je na pod, a Clint posegne za malim pištoljem kalibra 22 sakrivenim pod košuljom. Lloyd je opet došao k sebi i s obje ruke pogodio Gunsmitha u leđa. Neočekivani udarac bacio je Clint a iz ravnoteže tako da se ispružio na podu. Nadohvat desne ruke stajala mu je noga razbijene stolice.

Lloyd zamahne nogom spremajući se da udari Clint a u glavu. Ali Gunsmith ga nogom stolice pogodi u goljanicu i revolveraš zatetura jaučući od boli. Gunsmith se uspravi i još jednom udari Lloyd a nogom u trbuh, a desnom rukom u glavu i Lloyd se sruši.

Clint se okrenuo na vrijeme da se suoči s Brunom koji se opet ustremio na njega. Clint se izmakne u stranu i očajnički zamahne nogom stolice. Osjeti da se drvo zabilo u nešto mekano. Bruno zateutura držeći se s obje ruke za grlo. Oči su mu bile iskolačene od užasa i bola dok mu je iz usta šikljala krv. Trenutak zatim stropoštao se na pod krkljajući, a zatim izdahnuo.

Omamljen svojom nenadanom srećom, Clint se polako okrene da vidi što je s Lloydom. Revolveraš je tiho stenjao, ali je još neko vrijeme bio nesposoban za borbu.

Tek tada se Clint sjetio Linde Mather... prekasno.

Osjetio je nečiju prisutnost iza sebe, a zatim ga je nešto teško i tvrdo pogodilo posred glave...

XXV

Znao je da je živ. Inače ne bi osjećao bol, a svaki ga je djelić tijela užasno bolio.

Čeljust mu je bila natečena, a cijelo tijelo gorjelo je u vatri. Sa sviješću su mu se polako stala vraćati sjećanja. Pitao se gdje se nalazi, opazivši da leži na nečem mekom.

Pokuša otvoriti oči, ali vjeda su mu bile teže od olova. Naposljetku se podigne, ali ga zabole oči i on jekne.

Iznenada kao iz guste magle pred njim izrone obrisi neki spodobе.

— Luis! Este no es muerto!* — čuo je nečiji glas. Zatim mu se vid stane bistriti. Oko sebe ugleda više ljudi sa slamnatim šeširima na glavi i s remenima punim municije prebačenim preko ramena. Jedan od njih, odeblji Meksikanac s bradom i cigarom između žutih zubi, sagne se da pažljivije pregleda Clint a.

— Što kažeš na to, gringo? — pitao je zabavljajući se. — Je li Raul za promjenu jedanput pogodio? Živ si, gringo?

— Reko bi se da je tako — javi se Clint slabim glasom.

*španjolski: Onaj nije mrtav (op. ur.)

– Si – čovjek otpuhne kolut dima, a usne mu se razvuku u osmijeh. – Možda ne zadugo. Pronašli smo onoga ćelavog razbojnika Bruna kako leži tamo dolje. Mrtav je. Znaš li to?

– Da – javi se Clint hrapavim glasom kao da mu je grlo puno pijeska. – Ja sam ga ubio.

– Zaista? – Meksikanac začuđeno podigne obrve. – Kako vam je to pošlo za rukom, senjor? – upita s poštovanjem.

– Zabio sam mu nogu stolice u grlo – odvrati Clint.

– Muy bien!* – poviče čovjek oduševljeno. – Pitao sam se što se s njim dogodilo. Rekao bih da ste žilav hombre, no?

Clint se sporo uspravi dok mu je kroz tijelo neprekidno sijevala bol kao da ga probada tisuću igala.

– Bojim se da se ne osjećam nimalo žilavo, senjor...

– Ja sam Luis Mendez – predstavi se Meksikanac. – Možda ste čuli da me zovu El Lobo.

– Vuk – Clint kimne glavom. Bacivši pogled na svoju odjeću, ustanovi da je poprskana blatom.

– Svadili ste se s Lloydom, zar ne? A zatim vas je izbacio iz vlaka, gringo – reče Mendez.

– Gdje se nalazim? – upita Clint opipavši bolan zatiljak također uprljan blatom.

– Usred ničega – El Lobo slegne ramenima. – Oh, vi, gringos, zovete ovo područje Arizonom, a Apaši su mu nadjenuli neko drugo ime, no meni se čini da je Nigdje jednako dobar naziv za mjesto na kojem se nalazimo.

Clint oprezno ustane i ogleda se. Stajao je posred blata. Lloyd i Var-

gas su ga vjerojatno izbacili iz vlaka. Imao je vražju sreću što je pao posred vlažnog terena. Taj je mulj vjerojatno jedini vlažni teren usred pustoši što se kilometrima proteže duž pruge, i nema sumnje da mu je spasio život.

– Već ustaje – Mendez zakima glavom. – Žilav hombre.

Clint se obazre uokolo. Devet ljudi nalazilo se u pratnji El Loba, svi jednako prljave i mračne vanjštine kao i Mendez. Dobro naoružani, zaključi Clint, pogledavajući jednog za drugim. Do zuba naoružani revolverima, noževima, puškama ili sačmaricama. Banditi!

Mendez iznenada izvuče pištolj i uperi ga u Clintu. Clintova ruka nagoniski posegne prema boku, ali ondje ne nađe ništa.

– Čak i žilavog hombrea kao tebe može se ubiti, gringo – nasmi-
julji se Mendez. – Možeš li mi navesti jedan jedini razlog zbog kojeg to ne bih trebao uraditi?

– Zašto da mu olakšaš smrt, Luis? – javi se drugi bandit izvu-
kavši iz korica dugački nož. – Zaklat ćemo ga kao prase.

– Si, Raul – Mendez se nas-
mije. – Možda danas već drugi put imaš pravo.

– Čekajte trenutak – reče Clint. – Ako mi želite postaviti neka pitanja, nema smisla da me ubijete prije no što saznate odgovore.

– Zaista? – El Lobo zakoči re-
volver i spremi ga u korice. – Znam da ti i Stan Lloyd više niste prijatelji, ali bio si u njegovoj dru-
žini, zar ne? – upita sumnjičavo.

– Nisam – Clint odlučno od-
mahne glavom. – Objašnjenje će potrajati malo duže. Mogu li dobiti malo vode?

*Muy bien – španjolski: vrlo dobro (op. ur.)

– Pristojan koliko i žilav, eh? – reče Mendez, a zatim se okrene svome čovjeku i naloži mu da donese čuturu.

Voda je bila lužnata i gorka, ali za Gunsmitha je imala bolji tek no šampanjac. Pio ju je u polaganim gutljajima i usput pričao kako ga je Jacob Mather unajmio da otprati njegovu kćer od Brownsvillea do Yume.

Prije no što je nastavio priču, Mendez i nekolicina njegovih ljudi prasnuše u smijeh.

– Senjor, ili ste izvrstan lažac ili velika budala – reče mu napokon Mendez kad se prestao smijati.

Clint nije podnosio vrijeđanje, ali sad nije bio trenutak da se buni.

– Kako to mislite, Mendez? – upita mirno.

– Taj Mather je visok muškarac prosijede kose, a ponaša se kao da je general, no? – El Lobo ga je prodorno promatrao čekajući odgovor.

– Mogli biste ga tako opisati – složi se Clint nakon kraćeg razmišljanja.

– Njegovo ime nije Mather – nastavi Mendez. – On je Jacob Manning, bivši pukovnik južnjačke vojske, a ona drolja Linda mu nije kći. Ona je Maningova ljubavnica. Comprende?

– Počinjem shvaćati – Clint vrati čuturu njenom vlasniku i protrlja bolnu bradu. – To znači da bismo vi i ja morali usporediti obavijesti koje imamo o njemu, senjor Mendez.

– Moji ljudi i ja nismo stručnjaci za obavijesti – izjavi El Lobo podrugljivo – nego za uzimanje ljudskih života.

– Imat ću to na umu – obeća Clint.

Na sreću banditi su imali deset rezervnih konja. Taj broj je Clint povezao s osam tobožnjih peona i dvije žene ubojice u vlaku. Banditi su mu dopustili da uzjaše jednoga od rezervnih konja.

Osjetivši da mu je mali kolt i dalje sakriven u košulji, shvati da ga Mendezovi ljudi nišu pretražili. Taj mu je mali pištolj jedini adut u rukavu, pomisli zadovoljno.

Osim toga je saznao i ono što ga je daniima mučilo: istinu o Lindi, Lloyd i ostalima, a zato što ih poznaje i što je s njima putovao, Mendez ga je i ostavio živog. Dakako, ne bude li pažljiv, može nastradati baš zato što poznaje bandu. Gunsmith i banditi putovali su prema zapadu, okruženi nepreglednim pješčanim bespućem, stijenama i kaktusima. Povremeno bi Clint opazio uzdignute humke ispod kojih je obično izvirala voda.

– Zašto imate toliko rezervnih konja? – pitao je Clint Mendeza dok je jahao uz bok s vođom bandita.

– Zar to još nisi shvatio, gringo? – El Lobo se nasmijulji.

– Pripadali su osmorici ljudi koji su maskirani kao peoni ušli u vlak u El Pasu? – reče Clint oprezno.

– Možda i nisi tako glup kako sam mislio, amigo. Što se s njima dogodilo? Morali smo se sastati u Las Palomasu, ali ondje se nisu pojavili. Pretpostavljam da im se nešto dogodilo?

– Mrtvi su – Clint je jednostavno odgovorio. – Lloyd i ostali su ih ubili kad su pokušali upasti u Lindinu sobu.

– Jesi li ti ubio kojeg od njih? – Mendez ga je ljutito odmjeravao pogledom.

– Nisam imao izbora. Ubio sam ih u samoobrani. Što bi ti uradio na mome mjestu? – upita Clint mirno.

– Isto – prizna voda bandita. Licem mu preleti oblak zabrinutosti kad je nastavio: – I dvije su žene ušle na istoj stanici...

Clint je bio spreman na to pitanje.

– Skupina Apaša Mescalero napala je vlak u Novom Meksiku.

– Znam – Mendez kimne glavom. – Pratili smo vlak od Las Palomasa. Naišli smo na tijela mrtvih Indijanaca. Divljaci su ubili Sofiju i Josephiju?

– Žao mi je – rekao je Clint ne gledajući ga u oči.

– Sofia je bila moja žena – Na Mendezovu se licu zrcalila tuga. – Imam još dvije žene, ali nijedna nije tako lijepa i sposobna kao ona. U krevetu joj nema ravne i zbilja će mi nedostajati. – Na trenutak zašuti, a zatim nastavi: – Guillermu će puknuti srce kad čuje da je i njegova žena mrtva – pogleda Clint, koji je mirno jahao zureći u daljinu. – On je Josephijin muž. Znam da je ta žena bila debela, ružna i zla, ali on ju je volio. Možda mu je bila draga baš zato što ga je u trenucima bijesa znala tući štapom, prijetiti mu britvom... pa -čak i nožem...

Clint promrmlja sebi nešto u bradu, sjetivši se dvaju Meksikanaca. Očigledno je da ih nije poslao El Lobo, ali Lloyd nije želio ništa prepustiti slučaju, pa ih je ipak ubio.

– Kakva je to priča o Matheru kao bivšem pukovniku i Lindi, njegovoj ljubavnici? – upita on iznenađena Mendeza.

– Pukovnik se vratio kući u Georgiju i ondje zatekao vojnike

koje vi nazivate Jenkijima... premda ste za mene svi vi gringos! – Mendez slegne ramenima. – Vojnici su uzeli sve što je posjedovao, pa se Manning dao u odmetnike. Bio je previše pametan da bi pljačkao banke i poštanske kočije. Želio je biti siguran da je dobit vrijedna rizika, a za posao je uvijek unajmljivao najbolje ljude koje je mogao dobiti.

– Poput Lloyda – progunda Clint.

– Si – potvrdi Meksikanac. – Taj je čovjek poznat po svojoj brzini. Upoznao si i Vargasa, koji je vješt u baratanju nožem, zar ne? Taj je čovjek opasan premda u njemu ima meksikanske krvi.

– Vargas mrzi sve oko sebe – reče Clint zamišljeno. – Osobito sebe samoga. Kako to da toliko znaš o njima?

– Radili smo zajedno prije šest mjeseci u Meksiku – odgovorio je El Lobo ogorčeno. – Vargas me poznavao otprije, a Manning ga je poslao da mi predloži da sudjelujem u jednom od njegovih značajnih planova. Pretvarajući se da je bogati američki poslovni čovjek i da ga zanima kupnja kave s plantaža u južnom Meksiku, došao je u dodir s najbogatijim i najutjecajnijim ljudima Monterreya. Jedan od njih bio je i general meksičke vojske koji je mnogo pričao, osobito kad bi bio pijan ili u krevetu s onom droljom Lindom. Rekao joj je da se golema pošiljka zlata šalje iz Monterreya u nacionalni trezor u Mexico Cityju.

Clint je znatiželjno slušao Mendezovu priču.

– Manninga je odmah privuklo zlato – nastavio je bandit – ali njegova je skupina bila preslaba da ga otme, pogotovu zbog jake

oružane pratnje koju je vojska osigurala za vrijeme transporta. Zato je stupio u vezu sa mnom. Budući da je u pitanju bila vrijednost od milijun dolara, bez oklijevanja sam prihvati prijedlog, uz uvjet da dobit dijelimo napola.

El Lobo zastane, a na licu mu se pojavi izraz gađenja.

– No, Manning nije bio čovjek od riječi. Postavili smo zasjedu vojnicima, ali on je sa svojim razbojnicima ukrao zlato i pobjegao dok smo se mi borili s vojnicima. Imao sam pedeset i šest ljudi, a više od pola ih je poginulo u tom okršaju.

– A Manning je pobjegao preko granice u Sjedinjene Države zajedno sa zlatom – završi Clint.

– Baš tako – prosikće Mendez.

– Pošli smo za njim, ali dosad nam je uvijek na vrijeme umakao.

– A zlato se nalazi u vlaku što vozi u Yumu – progunda Clint ljutito.

– I Manning je otišao iz Brownsvillea – izjavi Mendez. – Vjerojatno na konju, smatrajući da nećemo poći za njim jer će nas više zanimati zlato. – Bandit se nasmi-
julji. – Nije ga ni potrebno progoniti kad ćemo ga pronaći u Yumi. Čekat će svoje zlato. Jamačno će se poslužiti prečicama i zahvaljujući brzome konju stići na cilj prije vlaka. I mi ćemo uraditi isto – lukavi osmijeh obasja grube crte njegova lica.

– Ne kaniš ispustiti iz ruku takav plijen? – promrmlja Clint.

– Nipošto – rekao je Mendez odlučno. – Javio sam brzojavom svojim ljudima da uđu u vlak u El Pasu i da uzmu zlato, no, na žalost, nisu imali sreće. Sad mi ne preostaje drugo no da se sam pobrinem za Manninga i uzmem zlato koje mi s pravom pripada. Je li tako?

– Svakako – slagao je Gunsmith i ne trepnuvši okom. – Ti si ga ukrao. Kome bi drugome moglo pripasti?

– Moji su suborci poginuli boreći se za nj – rekao je Mendez divlje. Zatim sumnjičavo pogleda Clint. – Kako to da su tebe izbacili iz vlaka?

Clint mu ispriča priču koja je većim dijelom bila istinita.

– Nije mi trebalo dugo da shvatim da ne čuvamo samo Lindu i njezino tijelo, kako mi je na početku puta bilo rečeno, ali dugo sam se mučio da saznam što je u pitanju. Kad sam odlučio istinu izvući iz Linde, Stan i njegovi ljudi su se oborili na mene... a ostalo znaš.

– Koliko Lloyd ima ljudi u vlaku?

– Petorica smo bili u početku – objasni Clint. – Bruno i Markham su mrtvi, a mene su sinoć izbacili, tako da su ostali samo Lloyd i Vargas...

– To znači da nam oni ne bi smjeli predstavljati veliki problem – razmišljao je El Lobo pripaljujući cigaru. – Izgubio sam mnogo ljudi, a da ne spominjem ubogu Sofiju i Josephiju. Manning mi uistinu mnogo duguje. A što je s tobom?

– Ja želim Lloyd. – reče Clint ravnodušnim glasom.

– On je veoma brz revolveraš, gringo...

– Prepustite mi samo njega i moje stvari koje putuju vlakom – bio je uporan Clint. – Sve ostalo možete uzeti.

El Lobo se lukavo osmijehne.

– A ti ne želiš udio u zlatu vrijednom milijun dolara?

– Tko to ne bi želio? – Clint se nasmije. – Ali sve ovisi o tome ko-

liko ćeš se osjećati velikodušnim pošto sredimo račune s našim prijateljima.

— Prilično sam velikodušan već što sam te pustio da živiš, gringo — nasmiješi se Mendez. — A još bih mogao... — pucne prstima pokazujući na vrat.

— Znam — rekao je Clint ozbiljno razmišljajući u kakva sve društva upada u posljednje vrijeme.

XXVII

Na Clintovo iznenađenje, El Lobo i njegovi ljudi ubrzo su se zastavili na ulazu u malu dolinu u kojoj se nalazilo nekoliko šatora. Clint opazi da u koralu pase desetak konja.

— Noć ćemo provesti ovdje — izjavi Mendez zauzdavši konja. — Naselje je nekoć pripadalo skupini Inijanaca Pueblo, ali mi smo ih... hm, na neki način privoljeli da nam ga prepuste.

— Da — promrmlja Gunsmith pokušavajući prikriti svoje negodovanje zbog taktike bandita. — Ali zašto bismo gubili vrijeme ovdje? Što će biti ako se vlak bude manje zadržavao na idućim postajama pa stigne u Yumu prije predviđenog vremena?

— Nerado jašemo noću — rekao je El Lobo odlučno. — Konj može naići na kakvu rupu i slomiti nogu, a i jahač može doživjeti svašta. Osim toga, ovo je još teritorij Apaša. Oni su dovoljno opasni i danju i ne bismo ih željeli susresti noću.

— Odluke donosiš ti, šefe — Clint slegne ramenima, a Mendez se zadovoljno nasmije.

— Ne brini, gringo! Čak ako vlak i dode prije nas u Yumu, neće nam biti teško pronaći Manninga i njegove ljude. Sa zlatnim teretom neće stići daleko nezapaženi. Ne, taj mi lupež neće opet pobjeći.

Clint nije spomenuo banditu da je više zabrinut za svoju imovinu u vlaku nego za zlato ili osvetu. Sve što posjeduje nalazi se u njemu: njegova kola, konji, odjeća i oružje. A najviše od svega plašila ga je mogućnost da izgubi Dukea, svoga konja, prijatelja i ortaka.

Dakako, čeznuo je i za svojim koltom kalibra .45. Godinama ga je usavršavao i ne bi nipošto želio ostaviti ga Lloyd i Vargasu.

Nije imalo smisla objašnjavati to El Lobu. Voda bandita jedva da se uznemirio zbog smrti Sofije a kamoli da bude zabrinut za jednoga konja. Dok je s njim i s njegovim ljudima, Clint će se morati prikloniti njihovim pravilima i vrebatu priliku da pobjegne.

Iz jednog šatora izade mršav sjedokosi muškarac kreolskih crta lica, koje je nekoć vjerojatno bilo naočito, no sad se na njemu zrcalila tuga i beznadnost. Tri mlada muškarca također su pošli u susret El Lobu i njegovim ljudima. Prihvatili su konje i povel ih prema koralu dok je sjedokosi čovjek i dalje mirno stajao, očiju punih tuge.

— Ovo je Guillermo — predstavi ga Mendez Clintu. — Opazio je da se nismo vratili s njegovom dragom Josephijom.

El Lobo napravi grimasu, odajući svoje negodovanje zbog muškarčeva držanja.

Visoki muškarac oštih crta lica i tamnih očiju divljeg sjaja žurno pride Mendezu i ne osvrnuvši se na Guillerma. Dva revolvera bi-

jahu mu nisko obješena o kukovima, a treći zataknut u pojas.

— Tko je ovaj gringo? — pitao je srdito streljajući pogledom Clint.

— Naš je gost čovjek koji ne voli Manninga i njegovu bandu — objasni Mendez mirno. — Ne govori španjolski, Tomase, pa te molim da mu se obraćaš engleski. El Lobo se okrene Clintu. — Tomas je moj teniente... poručnik.

— Što se dogodilo našim ljudima, Luis? — Tomas je i dalje neprijateljski promatrao Clint.

— Zašto ste doveli ovoga Amerikanca?

— Sve ću ti objasniti poslije — odvрати Mendez. — Sad moram reći Mariji i Rosanni da se više neće morati svađati sa Sofijom. Senjora Adamsa stavite u "carcel" i nemojte mu uraditi ništa nažao ako vam ne pravi neprilike.

— Si — Tomas izvuče pištolj. — Dodi sa mnom, gringo — obrati se Clintu.

— Luise? — javio se prvi put Guillermo sporo prilazeći šefu bandita. — Donde esta Josephia?

— Muerta — odgovorio je Mendez oštro i nastavio koraćati.

Muškarac tiho zastenje i zarivši lice u ruke stane bolno jecati.

— Drago mi što mu je Luis tako pažljivo saopćio loše vijesti — progunda Gunsmith.

— Hej, gringo — zareži Tomas. — Rekao sam ti da podeš sa mnom, ne? Odbiješ li, ja ću pucati. Comprende?

— Ne uzbuđuj se, prijatelju — dobaci Clint mirno. — Spreman sam poći s tobom. — Iznenada osjeti glad i upita. — Hoću li dobit što za jelo, Tomase?

— Dobit ćeš metak u prsa ako se ne makneš! — zagrmi poručnik bandita. — obraćaj mi se kao po-

ručniku, gringo — dodao je prijeteci.

Clint zausti da mu odgovori, ali mu uto pažnju privuče djevojka što se pojavila na ulazu u jedan šator.

Bila je veoma mlada, ne starija od šesnaest godina. Poput ugljena crna kosa uokvirivala je ovalno lice, na kojem su se isticale krupne smeđe oči i pune usnice razvučene u prijazan osmijeh. Clintov pogled klizne naniže prema mladim jedrim grudima i vitkome stasu, ali ga Tomas gurne u neki šator.

— Ovo je carcel, gringo — rekao je cereći se zlobno.

— Krasno — progunda Clint. — Što znači carcel?

— Zatvor, glupane — promrsi bandit.

Prostorija je bila posve prazna. Četiri platnene pregrade i zemljani pod sačinjavali su zatvor. Nijednoga komada pokućstva ili prozora. Clint zaključa da su se Indijanci Pueblo koristili prostorijom za skladištenje žitnih zaliha.

I prije no što je provirio kroz ulaz, znao je da bradati bandit vani stražari. U ruci je držao stari karabin i upozorio Clintu da se ne miče. Clint kimne glavom u znak da je razumio i sjedne na zemlju navukavši zavjesu.

— Zatvor ne čine samo kameni zidovi — mrmlija je glasno. — I šator sa stražom može postati zatvor.

XXVIII

— Je li ti udobno, gringo? — pitao je Luis Mendez, odgurnuvši rukom zavjesu i gurnuvši glavu u šator.

Clint jedva odoli iskušenju da ga udari šakom posred nasmijanog lica.

– Zašto si me, do vraga, stavio ovamo?

– Iz dva razloga – počne Mendez. – U prvom redu, ne želim da njuškaš po mome logoru. Nikome ne vjerujem i zahvaljujući tomu ostao sam živ. Drugi je razlog što ne želim da se netko od mojih ljudi opije i zarije ti nož u leđa. Ne želim da te netko ubije... barem ne još sad – dodao je značajno.

– Tvoje me gostoprimstvo oduševljava – rekao je Clint suho.

– Ako bilo što zaželiš, obrati se čuvaru – Mendez se nasmije. – Sad moram požuriti. Moje žene su nestrpljive. Imaš li još kakvo pitanje prije nego što odem?

– Ne znam bi li bilo pretjerano tražiti malo vode za pranje – Clintonova kosa i odjeća bili su još umrljani blatom. – I možda jednu čistu košulju, ako imaš rezervnu – dodao je oklijevajući.

– Imaš pravo, gringo – Mendez se zlobno nasmijulji. – Previše tražiš. Nalazimo se usred pustinje i ne možemo vodu trošiti za kupanje. Jasno?

– A nešto za jelo? – pomirljivo će Clint.

– Možda – Mendez slegne ramenima. – Ako nešto ostane, pošto se moji ljudi dobro najedu. Laku noć, gringo!

El Lobo nikad nije upitao Clintu kako mu je ime i uvijek mu se obraćao kao gringu, očigledno ga smatrajući trećerazrednim revolverašem kojega je Manning nadmudrio. Clintu je to odgovaralo, jer ga dosad nisu ni pretražili, smatrajući ga nezanimljivim. Još je imao svoj mali kolt i tisuću i petsto dolara pod pojasom.

Uzdahnuo je i ispružio se po zemlji. Ako ne može jesti niti se okupati, možda će barem moći malo odspavati.

Utone u svoj uobičajeno lagani san, iz kojeg se i na najmanji sum mogao probuditi. Tri sata se tako odmarao dok nije čuo šuštanje zavjese na ulazu.

– Senjor – čuo je nježan šapat. Odmah se uspravio i na ulazu ugledao priliku s poslužavnikom u rukama. Pri slaboj svjetlu prepoznao je krupne baršunaste oči i ljubak osmijeh. Bila je to djevojka koju je vidio prije no što ga je Tomas gurnuo u zatvor.

– Donijela sam vam nešto hrane, senjor – šapnula je.

– Osjećam to po mirisu – Clint raširi nosnice. – Dobro će mi doći isto kao i vaš topao osmijeh, senjorita. Muchas gracias!

Djevojka ude i klekne dotakavši grudima Clintovu ruku, jer je šator bio tijesan za dvoje. Clint se pokušava odmaknuti, ali nije imao kud.

– Zovem se Carla – rekla je rastvorivši pune sočne usnice.

– A ja sam Clint – odvrati on ljubazno. – Govoriš dobro engleski, Carla. Gdje si naučila?

– Od oca i ujaka Luisa. – glasio je odgovor.

– El Lobo ti je ujak? – Clintu je začudila spoznaja da voda bandita izvrgava opasnosti život svoje nećakinje. I njenu čednost, dakako! Opasnost je utoliko veća što je riječ o izuzetno lijepoj djevojci, okruženoj mnogim muškarcima bez milosti i skrupula.

– Si – potvrdila je djevojka tiho. – A Guillermo mi je otac.

– Luisov brat? – Clint se sjeti Lobova ponašanja prema Guillermo. – Oh, žao mi je zbog tvoje majke, Carla – promrmlja sućutno.

– Nije potrebno da žalite – uvjeravala ga djevojka, stisnuvši se još bliže uza nj. – Ona je bila...

kako to vi kažete na engleskom... drolja?

– Carla... – Clint nije znao što da kaže na ovu opasku. – Ne bi bi smjela na taj način govoriti o svojoj majci.

– Zašto? – Prstima je stala milovati Clintova prsa. – Tukla me i mrzila jer nisam debela i ružna. Tukla je i moga oca. On ipak, za njom plače. Pa neka on prolijeva suze za nas oboje.

Clint poče halapljivo jesti.

– Neće li se tvoj otac i stric pitati gdje si, Carla? – pitao je između zalogaja.

– Moj otac plače za majkom, a Luis jede i pije sa svojim ljudima. Rekla sam čuvaru da želim provesti neko vrijeme s tobom kako bih mogla vježbati svoj engleski. Obećala sam mu da ću poslije biti i s njim.

Clint shvati da nema razloga da se brine zbog djevojčine čednosti. Njene usne našle su se na njegovima, a mali vrući jezik prodro mu je među zube izazvavši navalu užitka.

Teško mu je bilo povjerovati da tako mlada djevojka ljubi tako znački. Pronašao je dovoljno prostora na podu da odloži poslužavnik, a zatim jedva otrgne usne od djevojčinih.

– Bit će bolje da odeš – rekao je nježno, smatrajući da je ona ipak samo dijete.

– Zašto? – začudila se. – Želiš me ili ne? – rekla je gledajući u njegove prepone.

– Premlada si da bi... – zastao je ne znajući kako da završi misao.

– Ne osjećam da je dobro...

– A je se osjećam izvrsno s tobom – izjavila je ona odlučno i stala ga milovati po vratu... i niže.

XXIX

Poslije večere Clint je opet zadrijemao. Nakon dva sata iz sna ga je trgnuo pucanj. Gunsmith se odmah uspravi posegnuvši za svojim malim pištoljem. Začuo je i drugi pucanj popraćen povicima na španjolskom.

Sudeći po zvuku Clint je znao da su oba pucnja ispaljena iz istog pištolja. Clint virne kroz otvor na šatoru i ugleda bandite skupljene usred seoceta. El Lobo je stajao po strani s Tomasom. Zatim ugleda Guillerma kako drži Carlu obgrljenu rukom oko ramena. U ruci je držao stari kolt. Djevojka je djelovala uplašeno, a na licima bandita mogli su se opaziti razni osjećaji: srdžba, nevjerica, bijes. Nitko nije djelovao sretno.

Zatim je El Lobo prišao zatvoru i naredio Clintu da izađe. Clint ga upita što se dogodilo.

– Guillermo je uhvatio Juana u trenutku kad mu je pokušao silovati kćer – Mendez prezirno frkne nosom. Silovati njegovu kćer? Besmislica! Ta je budala dovoljno slijepa da vjeruje da mu je kći još nevini andeo!

– Ubio je Juana? – pitao je Clint ne pokazujući da se čudi.

– Si – Mendez kimne glavom. – Moji su ljudi bijesni i kažu da tjednima nisu spavali sa ženom. Kako se može kriviti mladi Juan što je pod takvim okolnostima odgovorio na izazov jedne male drolje? Govorio sam im doduše da ćemo uskoro biti u Yumi, ali ljudi su ljudi...

– Luis, vamos a la casa... – počne Tomas.

– Si, si – odvrati Mendez nestrpljivo. – Sad ćemo poći kući. Bolje reći, poći ćeš ti, Tomas. Ja

ovdje imam dvije žene i neću ih ostaviti s ovim kojotima koji su toliko željni... – Meksikanac pogleda u nebo i zakoluta očima. – Majko božja, čim dobijemo naše zlato, kupit ću jednu kuću s onim djevojkama... znaš na koje mislim... Tako da se ovo više neće dogoditi.

– Spomenuo si maloprije neku kuću? – Clint ga upitno pogleda.

– Što se to tebe tiče, gringo? – zaurla Tomas.

– Treba znati – odvrati Mendez oštro. – Gringo će poći s tobom.

– Que?! – plane Tomas. – Što će nam on? Samo će mi smetati, Luise!

– Poći će s tobom iz tri razloga – odlučno će El Lobo. – U prvom redu, ne znamo kako se gringo ponaša u nekim situacijama. Tako ćemo to saznati, zar ne? Drugo, želim da on bude uključen u akciju. Time ćemo ga vezati za sebe i neće moći svojim vlastima pričati o nama. I treće – počese se po glavi, a zatim vikne: – Povest ćeš ga sa sobom zato što ja tako kažem! Jasno?

– Si – progunda Tomas mrzovoljno.

– Uzmi još trojicu – nastavi Mendez.

Banditski poručnik se okrene da izvrši zapovijed, a Mendez se hladno nasmiješi Clintu:

– Riječ je o jednoj maloj akciji. Nemoj se mrštiti, amigo. Ne prijeti ti nikakva opasnost, pa ti ni oružje neće biti potrebno.

– Drugim riječima – Gunsmith uzdahne – još mi ne vjeruješ, nije li tako?

– Da, tako je, gringo – odvrati Mendez smiješeći se. – No, vidjet ćemo poslije.

– Što namjeravaš opljačkati? – nastavi Clint poslovnim glasom.

– Jednu farmu udaljenu samo nekoliko kilometara oдавде. Naša ju je izvidnica otkrila prije dva dana. Rekli su da na farmi nema ništa vrijedno osim privlačne plavuše, koju su opazili u dvorištu kako hrani piliće. U Meksiku nema mnogo plavuša, te su se naši izviđači uzbudili i vratili se u logor puni priča o njenoj ljepoti. Bah! Vjerojatno su pretjerali kao i uvijek, i na kraju će se pokazati da je neka suhonjava postarija žena, ali moje ljude više ništa ne može zadržati – on nemoćno raširi ruke. – Da smo u svojoj zamli, odavno bismo zauzeli farmu, jer kod nas farmeri ne posjeduju oružje. Ovdje svatko ima pravo biti naoružan, te nam je posao mnogo teži.

– Da, zakon dozvoljava svakome da nosi oružje – potvrdi Clint – upravo zato da se onemogućí pljačka kakvu tvoji ljudi namjeravaju poćiniti.

Mendezove se usnice razvuku u podrugljiv osmijeh.

– Nadam se da ne ljubiš odviše svoje sunarodnjake, jer ćeš i ti poći s Tomasom i mojim ljudima u akciju.

XXX

Jahali su polagano izbjegavajući rupe na neravnome putu, osvjetljenom malom ručnom svjetiljkom koju je Tomas držao u svojoj ruci jašući na čelu skupine. Do njega je jahao bandit Julio, iza njih dvojice Clint, a iza njega Miguel i Francisco. Sva četvorica bandita bila su dobro naoružana puškama, pištoljima i noževima. Clint zaključí da su se ovako naoružali zbog iznenadnog napada Apaša koji su mogli očekivati, a ne radi pljačke farme.

Tomas i njegovi ljudi jamačno su nepismeni i jedva znaju nabrojiti do deset, ali Clint je znao da ne bi ni časa oklijevali da ga ubiju kad bi nešto pokušao. Bolje su naoružani, a uz to ih je više, razmišljao je istovremeno znajući da će lakše izaći na kraj sa četvoricom bandita no s cijelom bandom tamo u logoru. Uz to oni ne znaju za njegov mali pištolj. Morat će čekati svoju priliku i uhvatiti bandite nespremne. U svakom slučaju, ne smije se dogoditi da ga opet vrata u logor.

Iz razmišljanja ga trgne tihi uzvik jednoga od bandita. Stigli su nadomak male farme. Jednostavna farmerska prizemnica stajala je posred ograđenog imanja. Opazio je štagalj s koralom na jednoj strani i kokošinjac na drugoj strani kuće. Tomas ugasi svjetiljku i sjaše a s njim i ostali. Clint također. Poručnik bandita izvuče i stane nešto objašnjavati svojim pratiocima. Zatim se okrene Gunsmithu.

– Slušaj me pažljivo, gringo – naredi mu strogo. – Miguel i Julio će prići kući s prednje strane. Francisco s boka, a ti i ja ćemo poći na stražnja vrata. Uradit ćeš točno ono što ti kažem ili ću te ubiti. Jasno?

– Mislim da mogu pratiti tvoje upute...

– Pucnjem ću dati znak za napad – prozbori Tomas hrapavim glasom izvukavši i drugi revolver iz opasača. – Ti samo ostani ovdje i pusti nas da se pobrinemo za sve.

– Zar namjeravaš poubijati sve u kući? – upita Clint posegnuvši za malim pištoljem pod košuljom.

– Osim žene – glasio je odgovor.

– Što ako unutra ima djece? – pitao je Clint. – Ili starijih ljudi?

– Ako djevojke nisu mlade ili žene prestare, povest ćemo ih sa sobom – odgovorio je Tomas. – Inače će dobiti metak.

Clint otkoči svoj mali kolt i uperi ga u Tomasovo lice.

– Najprije ćeš ga dobiti ti, te niente – rekao je oštro. – Spusti revolvere.

Tomas se načas ukoči a zatim pokuša naciljati u Clintu. Mali kolt zagrmí dvaput i bandit je bio mrtav prije nego što je mogao povući okidače svojih revolvera.

Clint hitro prebaci pištolj u lijevu ruku, a desnom zgrabi jedan od Tomasovih revolvera. Zatim se okrene i otvori vrata.

Miguel i Julio su trenutak poslije njega provalili kroz prednja vrata. Stajali su samo djelić sekunde zbunjeno zureći u čovjeka na suprotnoj strani neosvijetljene prostorije, a zatim Clintovi revolveri zagrmí.

Nije smio oklijevati. Metak kalibra 22 zabio se Miguelu u prsa a onaj kalibar .44 Juliju u srce. Julio je bio mrtav, ali Miguel samo ranjen. Pokušao je pucati u Clintu, ali se metak zario u vrata iza Gunsmithovih leđa. Clintov drugi metak usmrtio je bandita.

Ne zaboravljajući četvrtog člana bande, Clint se munjevito okrene prema prozoru i opali dva metka prije no što je Francisco mogao upotrijebiti svoju sačmaricu.

Clintov metak pogodio je bandita u čelo i odbacio ga na zid kokošinjca.

Gunsmith raspozna obrise stola nasred sobe i položi na nj svoje oružje. Opazi da mu ruke drhću i ta ga spoznaja zapanji. Nakon svakog okršaja osjećao bi napetost i grčeve u želucu, ali godinama mu se ruke nisu zatresle.

– Ruke uvis! – čuo je iza sebe odlučan ženski glas. – Obje ruke uvis ili ću pucati!

– Stavio sam oružje na stol, gospodo – rekao joj je Clint. – Namjeravao sam upaliti svjetiljku tako da možete vidjeti bandite koje sam upravo ubio, a koji su pokušali provaliti u vašu kuću.

– Svjetiljku? – u ženinom glasu osjeti strah. – Ne! Nemojte!

Ali Clint je već prinio upaljenu žigicu petrolejki na stolu i prostori-
jom se razlilo blago žućkasto svjetlo. Odmah mu je bilo jasno zašto je ženu obuzela panika. Bila je posve gola.

Visoka plavuša, dugačke kose, punih čvrstih grudi i napetih ružičastih bradavica držala je u ruci stari karabin. Lijepo lice bilo je iskrivljeno od zbunjenosti i straha što je graničio s panikom. Pokuša pokriti golo tijelo puškom.

– Uh... – mucala je teško dišući. – Što želite?

– To zaista ne biste smjeli pitati dok ne stavite nešto odjeće na sebe, gospodo – glasio je podrugljiv odgovor.

Žena se povukla u svoju sobu, a Clint je za to vrijeme odvuкао tijela do stražnjeg trijema i ostavio ih pokraj Tomasova leša. Sve ih je razoružao, a zatim uzeo i Franciscovu sačmaricu. S oružjem u rukama vratio se u kuću upravo u trenutku kad je plavuša izlazila iz svoje sobe odjevena u ružičasti ogrtač. Clint joj se blijedo osmijehne, svjestan svoje vanjštine. Žene su ga oduvijek smatrale privlačnim unatoč ožiljku na lijevom obrazu, ali sad se to za njega ne bi moglo reći. Hlače, košulja i kosa uprljani su blatom koje se skorilo na nemilosrdnom suncu Arizone. Mogao je osjetiti što ova žena misli.

– Žao mi je što ovako izgledam – počeo je pomalo zbunjeno. – A još više mi je žao što sam nasiljem morao uzvratiti na nasilje ovdje u vašem domu. Ako mi dopustite, rado ću vam objasniti...

Žena je šuteći zurila u nj.

Možda je najbolje da naprosto krenem dalje... nastavi Clint.

– Ne – prekinula ga je oštro. – Ne budite glupi. Vjerojatno ste mi spasili život... i vrlo bih rado čula vašu priču... gospodine...

– Adams – usne mu se razvuku u osmijeh. – Molim vas, zovite me Clint.

– Ja sam Jenny Parker – rekla je ona. – Uh, možda biste željeli kavu, Clinte.

– Zvuči primamljivo – prihvati on. – Ako imate malo vode, rado bih se oprao...

– Oh! Svakako – odvratila je Jenny. – U dvorištu je bunar i kanta za vodu. Donesite vodu, pa ću vam je zagrijati i napuniti kadu za kupanje.

Clint se opustio uživajući u toploj vodi. Na stolicu kraj kade položio je oružje ukoliko bi uslijedio napad Apaša ili Luisa Mendeza. Nije očekivao nijedan od napada, a osobito ne Mendeza. Znao je da je voda bandita previše bandita previše i praktičan da bi poslao i drugu skupinu ljudi kad se prva nije vratila. Otpisat će ih kao peone i dvije žene u vlak u nastaviti svoj put do zlata.

Sigurno je da zbog Tomasa i trojice bandita neće odgađati put u Yumu. Clint se nadao da će Guillermo možda prekinuti vezu s bratom i početi život ispočetka, negdje gdje će Carla moći naučiti nešto i postati dobra žena nekome mlađiću, a ne igračka u rukama nemilosrdnih bandita.

Kupanje mu je pomoglo da se oslobodi i prljavštine i napetosti koju je danima osjećao. Ležeći ispružen u kadi mogao je pažljivo razmisliti o onome što će poduzeti kad sutradan ode s farme Parkero-vih. Mora stići u Yumu, pobrinuti se za Dukea i svoja kola i srediti račune sa Lloydom i ostalima.

Iza zavjese se pojavi Jenny. U jednoj je ruci držala vrč s vrućom kavom, a u drugoj čiste hlače i kariranu košulju.

– Žao mi je što vas smetam pri kupanju – rekla je prigušivši smijeh. – Ali mislim da će vam goditi šalica tople kave.

– Jenny, vi ste pravi anđeo – rekao je gledajući njeno lijepo lice.

– Vidjeli ste me bez odjeće, pa sam se nadala da nećete biti stidljivi...

– To je stvar odgoja. – odvrati on mirno. – Gdje ste našli odjeću?

– Pripadala je mome mužu – rekla je oklijevajući. – Umro je prije četiri mjeseca.

– Žao mi je, Jenny – Clint ju je nježno promatrao. – Ne biste smjeli ovdje živjeti sami. Noćasnji bi vas događaj morao uvjeriti da imam pravo.

– Što se zapravo dogodilo, Clinte? – upita mlada žena ne skrivajući znatiželju. – Kako ste se udružili s tim meksikanskim ubojicama?

– Dugačka je to priča – rekao je Clint i uzdahnio. Počela je u tek-saškom gradu Brownsvilleu, a nadam se da će uskoro završiti u Yumi. Ne osjećam se ugodno dok s vama razgovaram neodjeven. Možemo li to ostaviti za poslije?

– Dakako. Samo završite kupanja, a ja ću dotle zakrpati rupu koju sam upravo opazila na košulji.

– Hvala, Jenny – rekao je Gunsmith toplo. – Ne znate kakvu mi uslugu činite.

– Glupost – mlada žena odmahne rukom. – Pa spasili ste mi život, zar ne?

Nedugo zatim obukao je hlače na vlažno tijelo i pošao potražiti Jenny.

– Ovdje sam, Clinte – čuo je njezin glas iz spavaće sobe.

Sjedila je na krevetu, a rastvorena haljina otkrivala je dio grudi, trbuh i bedra. Clintu zastane dah.

– Udi! – pozvala ga je meko.

Clint odloži šalicu na kuhinjski stol i uđe u sobu. Jenny ustane pustivši da ogrtač klizne na pod.

On odloži revolver na noćni ormarić.

– Zar misliš da će ti biti potreban? – pitala ga je Jenny podsmješljivo.

– Neće ako nas netko ne prekinе – odvrati on hrapavo, gutajući je pogledom.

– Nadam se da ne misliš da ovo radim sa svakim strancem koji naide – rekla je tiho poslije kad su ležali iznemogli i opušteni na krevetu.

– Nipošto – uvjeravao ju je Clint nježno je grleći. Gunsmith nikad nije bio u ljubavi sebičan partner koji vodi računa samo o svom zadovoljstvu. Razumio je žene bolje od većine muškaraca.

– Tko si ti, Clinte Adamse? – nastavila je Jenny. – Barataš oružjem tako dobro da si izišao na kraj a četvoricom do zuba naoružanih meksikanskih bandita, a ipak si dobro odgojen i znaš se ponašati prema ženi.

– Ja sam samo Clint Adams – rekao je mirno. – Sutra ujutro moram krenuti dalje. To znaš, zar ne? – dodao je nesigurno je pro-

matrajući i bojeći se pomalo njene reakcije. – A što misliš, zašto sam željela večeras biti s tobom? – odvratila je meko milujući mu kosu. – Nisi mi do kraja ispričao svoju priču...

– Jesi li sigurna da je želiš čuti sad – prekine je on osjetivši kako ga opet obuzima uzbuđenje od njena dodira. – Jesam – rekla je muklo i dalje dalje ga milujući.

Gunsmith je nastavio priču započetu pri kupanju.

– Ti zaista znaš ugoditi ženi – promrmljala je Jenny pospano prije no što je utonula u san.

XXXII

Probudio ga je snažan miris kave pomiješan s mirisom pečenih jaja i slanine. Jenny je poslovala u kuhinji tiho pjevajući. Clint ustane, protegne se i stane oblačiti košulju.

– Očekivala sam da ću te namamiti mirisom kave – pozdravila ga je Jenny vedro. – Kako se osjećaš danas, Clinte?

– Mnogo bolje no što sam se daniha osjećao – priznao je smiješeći se. – Znaš li koliko je sati?.

– Sunce je izašlo prije jednog sata – Jenny pogleda kroz prozor. – Možeš doručkovati, a zatim poći za onim razbojnicima.

– Prije ću se pobrinuti za konje poginulih Meksikanaca. Moram ih nahraniti i napojiti. Uboge životinje nisu krive što su pripadale ljudima Luiza Mendeza. Najboljeg ću konja odabrati za sebe.

Jenny uzdahne, ali ne reče ništa. Clint obuje čizme, koje je mlada žena očigledno očistila i ulaštala, te izide u dvorište. Pošto je nahranio i istimario konje, izabrao je najbo-

ljege i osedlao ga za put. Vratio se u kuću i stao pregledavati oružje. Jenny ga je iznenađeno promatrala.

– Što to radiš, Clinte? – pitala je zbunjeno.

– Pitam se koji revolver da uzmem dok ne povratim svoj – glasio je odgovor. – Sinoć sam se služio revolverom smith & vesson, ali nisam navikao na taj model, pa sam imao teškoća pri pucanju. Moram pronaći revolver koji je najbližnji mojem – objasni ne ulazeći u pojedinosti.

Da bi čovjek bio brz i dobar s revolverom, mora imati osjećaj za oružje. I biti blizak s njime. Naposljetku je odabrao pojas koji najbolje odgovara njegovome stasu, gurnuo u nj revolver koji mu se činio najboljim i uzeo Franciscovu sačmaricu kako bi je skratio, naučio i ponio sa sobom. Zamolio je Jenny da mu pokaže gdje je njen muž držao alat i ulje za podmazivanje i nakon pola sata rada zadovoljno je pogladio sačmaricu.

– Bit ćeš izvrsna – rekao je glasno.

Skraćene cijevi smanjit će osjetno njen domet, ali na manju udaljenost bit će nepobjediva i protiv više protivnika. Ima samo dvije mane, pomisli Clint. Može se napuniti samo sa dvije čahure istodobno i opasna je ako se blizu nalaze nedužni promatrači.

Prvu će manu nadoknaditi razorno djelovanje metka i činjenica da se može brzo puniti. Što se tiče druge mane, pri tome će se Clint morati osloniti na svoj sud, a dosad je uvijek sa svim vrstama oružja pokazivao izuzetnu brigu za sigurnost nedužnih gledalaca. Nikad nikoga nije pogodio slučajno i kad god je izvukao revolver iz ko-

rica, uradio je to s jasnom namjerom da ga upotrijebi.

Jenny je iznenađeno promatrala Clintu kad je izveo tamnosmedeg mustanga iz korala i stavio oružje za opasač. Tiho zviždukne.

— Čini se da ništa ne prepuštaš slučaju, zar ne? — rekla je značajno podigavši obrve.

— Ne, osobito kad idem u potragu za onim što mi pripada — objasni Gunsmith. — A osim toga sam siguran da to neću moći dobiti na miran način.

— Pretpostavljam da radiš ono što moraš — kimnula je glavom. — Bit će bolje da se odmah pozdravimo... ne volim dugačke oproštaje...

— Za konje i revolvare bandita dobit ćeš nešto novaca i time ćeš moći popraviti štetu koju su ti nanijeli — rekao je nježno.

— Ne brini za to.

— Ali zabrinut sam — bio je uporan Clint. — Ne bi smjela ostati ovdje sama. Možeš prodati formu i odseliti u grad. Možda Yuma...

— Ti odlaziš u Yumu, Clinte — prekine ga ona. — Kreni prema zapadu onako kako sam ti objasnila. Budeš li jahao brzo, stići ćeš prije bandita...

— Moram sahraniti još ona četiri leša, Jenny — podsjeti je on.

— Neće im ništa biti — izjavi ona. — Neće pobjeći.

— Nemoj biti smiješna — progunda on i uzdahne. Očito je da mlada žena jedva čeka da on ode, zaključujući iznenađeno. Je li razlog tome njena želja da izbjegne oproštajne suze... Boji li se da će možda popustiti i moliti ga da je ne ostavlja ako on bude predugo odgađao odlazak?

— Do vraga, Clinte! — plane Jenny razbivši odmah njegove ne-

doumice. — Moj muž će se pobri-
nuti za leševe kad se za otprilike
tri sata vrati kući.

Gunsmith je zapanjeno gledao ženino lijepo lice.

— Tvoj muž? Ali rekla si...

— ... da je mrtav — završi ona umjesto njega. — Pa evo, vidiš, nije. — Prkosno ga pogleda. — Odvezao je povrće i piliće na prodaju u Yumu.

Clint je ne vjerujući odmahivao glavom kao da se pokušava povratiti od snažnog udarca.

— Zašto, Jenny? — uspio je reći.

— Lagala sam ti zato da bismo mogli voditi ljubav — priznala je sliježući ramenima. — Žena ima svoje potrebe. Arnolt je dobar muž, ali u posljednje vrijeme... — opet je slegnula ramenima, a lice joj oblije rumenilo.

XXXIII

U kasno poslijepodne toga dana Clint je stigao u Yumu. Grad se posljednjih godina izuzetno brzo razvio, vjerojatno zahvaljujući blizini tvrđave Yuma, jer mnogi u Arizoni radije žive blizu vojske.

Apaši Chiricahua pod vodstvom Kočiza, sklopili su mir s armijom, ali malo tko je vjerovao da će on potrajati. Prije ili poslije netko, bijeli ili crveni, uradit će nešto što će dovesti do ponovnog sukoba. Osim toga, mir se odnosi samo na Apaše Chiricahua, a dvanaestak manjih plemena nije prihvatilo uvjete bijelih.

U Yumi su se mnogi poslovi razvili baš zahvaljujući vojsci i čestim posjetima vojnika iz obližnje tvrđave.

Prateći željezničku prugu, Gunsmith je stigao do stanice. Osjetio je

neopisivo uzbuđenje opazivši da je vlak upravo stigao. Laganim kasom stao se približavati lokomotivi. Nije se bojao da bi ga Lloyd, Linda ili Vargas mogli prepoznati na toj udaljenosti. Lice i ruke bili su mu opaljeni suncem, na glavi je nosio široki, nisko natučen slamnati sombrero, pa mu je lice bilo u sjeni, a čizme su bile jedino na njemu što je bilo njegovo.

Prišavši bliže, prepoznao je konduktera Andrewa Waitleyja, koji je stajao kraj lokomotive i razgovarao s vlakovodom. Obojica mrzovoljnim pogledima odmjere Meksikanca u američkoj odjeći.

Gunsmith sjaše i pride.

— Kako ste, gospodine Waitley — pozdravi zabacivši rukom šešir na potiljak.

— Gospodin Adams? — upita kondukter još nesiguran.

— Tako je — kimne Clint.

— Što radite tako odjeveni? — upita Waitley predstavljajući Clintu vlakovodi. — Gospodin Lloyd nam je rekao da ćete konjem nastaviti put do Yume, ali nisam vidio da ste sišli s vlaka. Znao sam da ne biste ostavili svoje stvari ... a niste sišli zajedno s vašim suputnicima ...

— Čekajte malo — prekine ga Clint. — Ne mislite valjda reći da su Lloyd, Vargas i draga gospodica Mather sišli s vlaka prije Yume?

— Zar to niste znali? — pitao je Waitley začuđeno.

— Prije nekoliko dana su me odbacili iz svog društva — suho će Gunsmith. — Kako nitko nije zapazio odsutnost detektiva Pattersona, ne čudim se što nitko nije opazio da su me izbacili iz vlaka.

— Izbacili! — viknuše oba slušaoca u jedan glas.

— To sad nije važno — Clint odmahne rukom. — Pričajte mi radije o Lloyd i ostalima. Kad su sišli s vlaka?

— Prije otprilike dva sata ugleдали smo kola i konje nasred tračnica — objasni vlakovoda. — Jedan je čovjek sjedio u kolima, a nekolicina je stajala sa strane. Mahali su nam da stanemo. Pomislio sam da im je potrebna pomoć i stao. Tada me gospodin Lloyd obavijestio da on i ostali silaze baš tada — nastavio je Waitley. — Iznenadio sam se, ali, ruku na srce, nije mi bilo krivo što odlazi. On, onaj razbojnik što neprekidno prevrće nož u ruci i ona žena što izaziva svakoga muškarca ... sjeli su mi na vrh glave. — Čovjek zastane i otare znoj s čela. — Sve što je pripadalo gospodici Mather istovareno je iz vlaka i prebačeno u kola. Bilo je očito da su ih ljudi očekivali po dogovoru...

— Prije dva sata — Clint se namršti. — Koliku ste udaljenost za to vrijeme mogli prevaliti?

— Dvadesetak kilometara, možda i više — odgovori vlakovoda. — Ako namjeravate ...

Iznenada čovjek stane i zagleda se u nešto iza Clintovih leđa. I na Waitleyjevu licu pojavi se izraz iznenađenja i panike. Clint također osjeti kako mu se kosa diže na zatiljku, a ruka nagonski spušta prema pištolju.

— Dobar dan, gringo! — zagrmi poznati glas.

Clint se munjevito okrene na peti izvukavši skraćenu dvocijevku i napevši kokot. Luis Mendez je u ruci držao pištolj uperen u Clintovu glavu. Na licu mu se pojavi divlji bijes pomiješan s užasom kad je pred sobom ugledao dvostruku cijev Clintova oružja.

Clint povuče obarač i trenutak zatim nestalo je svakog izražaja s El Lobova lica. Glava mu je doslovce poletjela s ramena, a tijelo se poput ispuhane vreće srušilo na zemlju. Clint se brzo uspne u lokomotivu dok su ostali banditi užasnuti promatrali ono što je ostalo od njihova vode. No njihova je omamljenost trajala samo trenutak. Ubrzo su zapraštale puške i revolveri. Clint lijevom rukom gurne Waitleya na Mikea, tako da su obojica izgubila ravnotežu i našla se na podu vozačke kabine.

U pravi čas, jer je nekoliko metaka doletjelo kroz otvoreni prozor i odbilo se o željezni okvir drugog prozora. Naredivši im da ostanu ležati, Clint zapuca na jednu stranu. Oborio je jednoga bandita, a zatim otpuzao na drugu stranu kabine.

Kako je i mislio, banditi su pokušali opkoliti lokomotivu. Opazio je dvojicu bandita kako se pužuci približavaju kabini. Izvuče kolt i nacilja u prsa bližega muškarca.

— Pokrivaj ovaj položaj! — naredi Clint vlakovodi pruživši mu svoj kolt. — Ne pucaj dok nisi siguran da ćeš pogoditi metu. Ako ne možeš pogoditi bandita, radije pucaj u zemlju da ne bi pogodio nekoga nedužnog očevica. Uz to polako pokreni vlak.

Vlakovoda ukočeno kimne glavom i prihvati pištolj. Gunsmith izvuče skraćenu dvocijevku i zaputi se opet na suprotni kraj kabine lokomotive.

Iskočio je iz lokomotive, koja se lagano počela kretati, opazivši da je teren čist, i uskočio u prvi vagon. Pomoću željeznih ljestava popeo se na krov vagona.

Ispružen na krovu, promatrao je kako dva bandita trče usporedno s

vlakom. No, u tome mu trenutku nešto drugo pri vuče pažnju. Ugleda bandita koji se popeo na plato između lokomotive i vagona na čijem se krovu nalazio.

Gunsmith nacilja dvocijevkom.

— Amigo? — zovne meko.

Bandit se okrene i podigne glavu da vidi tko ga zove. Clint povuče obarač i pogodi ga u čelo. Promatrao je kako se njegovo tijelo kotrlja niz prugu, a tada je začuo prasak revolvera i metak se zabio u krov vagona samo nekoliko centimetara od njegove ruke. Clint se otkotrlja nalijevo i podigne dvocijevku prema banditu koji se vjerojatno ljestvama susjednog vagona prebacio na krov vagona gdje se nalazio on. Meksikanac je nanišao u trenutku kad je Clintov prst povukao okidač. Banditovo se tijelo zgrčilo, a udar ga odbacio s krova.

Pucnjevi su privukli pažnju dvojice bandita nedaleko od lokomotive, pa su ispalili nekoliko metaka prema Clintu. Samo su okrnuli krov. Pri tom su se izvukli iz zaklona lokomotive zaboravivši da se u kabini nalaze vlakovoda i komduktter. Prasak kolta kojega je Clint dao Mikeu pomiješao se s pucnjevima bandita. Jedan se uhvati za trbuh i padne mrtav. Drugi opet stane pucati u Mikea i Waitleyja.

Gunsmith se nagne preko krova i nanišani dvocijevkom u posljednjeg člana Mendezove bande. Prasak oružja bijaše popraćen urlikom umirućeg bandita, a zatim zavlada tišina.

Vlakovoda povuče kočnicu i vlak se zaustavi. Clint ustanovi da nije prevalio više od dvjesto metara otkako je počeo okršaj. Napuni dvocijevku, premda je borba

bila završena, a zatim se spusti s krova. Oko lokomotive okupila se gomila promatrača. Ljudi su prestrašeno promatrali iznakažene leševe.

Ubrzo se pojavio i šerif sa tri pomoćnika. Sumnjičavo je odmje-
ravao Gunsmitha i njegovo oružje.

– Podignite ruke uvis! –
zagrmi. – Morat ćete nam štošta
objasniti, gospodine!

– Dugačka je to priča, šerife –
promrmlja Clint i umorno uz-
dahne podigavši ruke. – A svaki
put kad je pričam, postaje sve
duža.

XXXIV

– Čuo sam za vas, gospodine
Adamse – izjavio je šerif Neil
Krammer pošto je do kraja saslu-
šao Clintovu priču.

– Zovite me Clint – zamoli ga
Gunsmith i nasmiješi se. Sjedio je
u šerifovom uredu, a oružje mu se
nalazilo na stolu.

– Dobro, Clinte – šerif Kram-
mer kimne glavom. – Sretan si što
su vlakovođa i kondukter podržali
tvoju priču ... inače bi imao teš-
koća da objasniš sukob s Meksi-
kancima,

– Valjda ne misliš da bih sam
započeo borbu s osmoricom ljudi,
šerife? – upita Clint suho.

– Malo je vjerojatno da bi to
uradio – prizna Krammer. – Ne
bih povjerovao da si Gunsmith da
nisi uspio izići na kraj s osmori-
com protivnika. Malo je tko u sta-
nju to uraditi – dodao je. – Ni-
sam čuo da nosiš dvocijevku i mek-
sikanski sombrero.

– Okolnosti su me prisilile na
improviziranje – objasni Clint
mirno.

– Šerife! Šerife! – čuo se uzbu-
deni glas popraćen topotom konjs-
kih kopita.

Jedan jahač s izobličnim šeši-
rom na glavi u divljem se galopu
približavao neprekidno vičući.

– Što se, do vraga, dogodilo,
Josh? – upita Krammer oštro.

– Tamo dolje kraj pruge našao
sam tri leša – čovjek se okrene i
pokaže u smjeru iz kojeg je došao
vlak. Odijelo mu je bilo prašnjavo,
šešir otrcan, kosa masna. – Netko
ih je ubio i ostavio ...

– Je li se to dogodilo dvadeset-
tak kilometara daleko odavde? –
upita Clint napeto, prisjetivši se da
su na tome mjestu Lloyd, Linda i
Vargas sišli s vlaka.

– Da, baš tamo; mladiću –
potvrdi čovjek. Clint uoči da je sta-
riji no što mu se u prvi mah činilo.
– Užasno sam se uplašio...

– Šerife – obrati se Clint Kram-
meru. – Morao bih kola i konje
smjestiti u gradsku konjušnicu.
Ako me pričekas, rado bih pošao s
tobom na lice mjesta.

– Držim da nam leševi neće
pobjeći, Clinte – Krammer se ki-
selo nasmiješi. – Misliš li da ovo
ima veze s Lloydom i ostalima?

– Ubrzo ćemo saznati.

XXXV

Jahali su uz prugu. Duke je čez-
nuo za trkom i Clint ga je morao
obuzdavati kako bi ih Krammerov
konj mogao pratiti.

Dvadesetak kilometara daleko
od Yume ugledali su skupinu sti-
jena i tri leša u njihovu podnožju.

– Prokletstvo – promrsi šerif
kroz zube promatrajući krvlju
poprskana tijela muškaraca. Clint
sjaše. Dvojicu nije poznavao, ali u

trećem je muškarcu prepoznao Jacoba Mathera. Barem tako mu se bio predstavio prije dva tjedna u Brownsvilleu.

– Poznaješ li ove ljude, Clinte?

– pitao je Krammer.

– Jedan od njih je Jacob Manning – Gunsmith je gledao ostalu dvojicu. – Ovo su vjerojato njegovi ljudi... unajmljeni revolveraši...

– Zacijelo ne odviše dobri – reče šerif.

– Stansfield Lloyd i Mike Vargas su bili bolji – prizna Clint promatrajući nepomična tijela.

Jednog je revolveraša metak pogodio u čelo izobličivši mu lice, a drugi je dobio nekoliko uboda nožem u prsa i trbuh. Manningu je metak prošao točno kroz srce.

– Zašto misliš da su ovo uradili Lloyd i onaj mješanac? – upita Krammer.

– Zbog zlata – odvrati Clint zamišljeno. – Manning je prevario Mendeza u Meksiku da ne bi morao s njim dijeliti zlatao, a možda je slično odlučio uraditi i s Lloydom i Vargasom.

– A djevojka?

– Za novac je možda i nju bio pripravan ubiti – promrmlja Clint. – Znao je da mu nije vjerna, pa ne vjerujem da joj je i on bio odan.

– Pokušali su, znači, na prepad oteti zlato i ubiti Lloyd i Vargas, pa su izgubili?

– To je samo jedna mogućnost – ispravi ga Clint. – Druga je da su Lloyd, Vargas i Linda odlučili da to urade pa da siđu s vlaka prije Yume. Čini mi se da su Lloyd i Linda vrlo bliski. Zapazio sam da je Stan bio užasno ljubomoran na svakog muškarca za kojeg se Linda zanimala.

– Kao na primjer na tebe? – nasmije se Krammer.

– Sad je važno samo to da su Lloyd, Linda i Vargas ubili Manninga i pobjegli.

– Sa zlatom – dodao je Krammer.

– I s mojim pištoljem – napomene Clint mračno.

– Nisam siguran da ti mogu pomoći, Clinte – mrmljao je šerif zamišljeno češući se po bradi. – Vidiš, ovo nije više moje područje, pa ne mogu organizirati potjeru za ubojicama. Možda bismo morali stupiti u vezu sa saveznim šerifom...

– Ne brini, šerife – uvjeravao ga je Clint. – Ovo je u svakom slučaju moj obračun s Lloydom. Ti mi možeš učiniti samo jednu uslugu.

Krammer ga upitno pogleda.

– Možeš li zamoliti konjušara da se brine za moja kola i konje dok se ne vratim? Bit ću odsutan nekoliko dana, ali platiti ću mu kad se vratim.

– Svakako, Clinte – odvrati šerif.

Clint je promatrao tragove na zemlji.

– Kamo ćeš se zaputiti? – opet se javi šerif.

– Pratit ću ove tragove, a to mi neće biti teško. Sa sobom imaju kola, vidiš – rekao je Gunsmith pokazujući rukom na zemlju. – Tragovi će me jednostavno dovesti do Lloyd i njegovih pratilaca.

– Imaju pola dana prednosti, Clinte – reče šerif. – Kola će im, istina, usporiti kretanje, ali ipak...

– Moram pokušati, šerife – Gunsmith se vine u sedlo. – Ako se ne vratim za sedam dana, reci konjušaru da može prodati moja kola i konje i tako naplatiti svoj trud... u tom slučaju meni više neće biti potrebni.

XXXVI

Premda nije bio osobit tragač, Clint je bez teškoća pratio trag što su ga za sobom ostavljala kola i jedan jahač. Lloyd, Linda i Vargas očito se nisu trudili da sakriju trag, vjerojatno smatrajući da imaju vremena napretek i da ih nitko neće goniti.

Trag ga je ubrzo doveo do obala rijeke Kolorado, koja odvaja Arizonu od Kalifornije. Tada je prvi put Gunsmith sjahao i pažljivo pregledao tlo. Kotači kola skrenuli su u rijeku i izgubili se u vodi. Tragovi konjskih kopita krenuli su u suprotnom smjeru, što znači da se družina razdvojila.

Zaključio je da se Linda zaciјelo nije odvojila od muškaraca i poslala na put sama, pa su se, prema tomu, Lloyd ili Vargas zaputili u preriju Arizone, a ostali su prešli u Kaliforniju. Koji trag da prati? Gunsmithu je u prvom redu bilo stalo do svoga pištolja, svakako više no do zlata. Nakon kraćeg oklijevanja, zaključio da su vjerojatno Linda i Stansfield prešli rijeku, a Vargas se odvojio da stupi u vezu s nekim u gradu, ili da nabavi hranu i ostale potrepštine.

Tko je od njih dvojice uzeo Clintov pištolj? Lloyd je profesionalac i najprije je pomislio da bi se vjerojatno on polakomio za još jednim revolverom, ali nakon pomnijeg razmišljanja zaključio da je Lloyd navikao na svoj remington kalibra .44, koji mu je dosad uspješno služio. Zašto bi ga zamijenio Clintovim pištoljem?

S druge strane, Vargas je ostao bez opasača i oružja koje je Clint izbacio iz jurećeg vlaka. Bacio mu je i bodeže, pa je zaciјelo on uzeo Clintov revolver, prem osobito ne voli vatreno oružje.

Kola s dvoje ljudi i sandukom zlata ne mogu se kretati tako brzo kao jedan čovjek na konju. Pratiće najprije tragove usamljenog jahača, a zatim stići kola, odlučio je Clint.

Užarena sunčeva kugla nestala je s obzorja upravo kad je Clint ušao u gradić Arco Iris, ne mnogo veći od seoceta Pueblo Indijanaca kojim se El Lobo koristio kao svojim privremenim sjedištem. Jedino su kućice ovdje građene od gline i slame. Iz jedine kantine dopiralo je blago svjetlo i zvuk gitare, a preko puta nije Clint opazi šerifov ured. Slijedeći svoj obučaj, priveže Dukea ispred ureda i uđe.

– Što želite? – upita ga debeli čovjek, koji je sjedio za malim drvenim stolom na kojem se nalazila boca tekile.

– Oprostite, prijatelju, ali ne znam dobro španjolski – reče Clint s prizvukom isprike u glasu.

– Gringo – lukav osmijeh preleti preko bradatoga lica.

Kad bi čovjek zanemario šerifsku zvijezdu na njegovim prsima, mogao bi ga lako zamijeniti za člana El Lobove bande. – Tamna koža i sombrero su me zavarali na trenutak. Želite li nešto?

– Tražim čovjeka koji je možda ušao u vaš grad prije nekoliko sati

– počne Clint. – Zovem se Clint Adams i...

– A ja Rameriz Santos – prekine ga šerif sliježući ramenima.

– Pa što onda?

– Čovjek kojega tražim je ubojica i lopov.

– Zar to nije svatko, senjor? – Santos se nasmijulji.

– Ne kanim ostati ovdje duže no što mi je potrebno da pronadem čovjeka kome želim ući u trag... što prije to uradim, prije ću otići.

– Zvuči prihvatljivo – složi se Santos. – Čovjek koga tražite je mješanac koji se zove Vargas, zar ne? – upita pronicljivo.

Clint kimne.

– U kantini je, tamo preko puta – reče šerif i ustane. – Poći ćemo k njemu zajedno, u redu?

– Ako tako želite, šerife – promrmlja Gunsmith.

– Moram biti siguran da niste kakav lovac na nagrade, koji misli da samo tako hladnokrvno može ubiti jednog Meksikanca, a zatim ode i hvali se kako ga je ubio u poštenoj borbi.

– Ne želim nikoga ubiti. Vargas ima nešto što pripada meni ili zna gdje to mogu pronaći – izjavi Clint mirno. – To je sve što od njega tražim.

– Hajde da čujemo njegovu priču – Santos krene prema vratima.

Clint pođe za njim škrgućući zubima u nemoćnome bijesu. Santos je najgori predstavnik zakona kojega je sreo u posljednje vrijeme, čovjek koji je za novac pripravan pružiti zaklon i odmetniku poput Vargasu, a isto tako pucati gringu u leđa za dodatnu zaradu.

Vrata kantine se otvore i neki starac s keceljom izide na prag s metlom u ruci.

– Buenas noches – promrmlja starac ponizno se naklonivši.

Unutrašnjost kantine djelovala je jednako neugledno i otrcano kao i njeno pročelje. Dvije petrolejske svjetiljke bacale su žućkasto svjetlo na šest grubo izrađenih drvenih stolova sa stolicama i tezgu što se nalazila u kutu prostorije.

Za jednim stolom sjedio je čovjek prosijede kose i tužnih očiju i svirao gitaru. Melodija je bila sjetna kao i gitarist.

Samo su se još tri gosta nalazila u kantini. Dva mlada muškarca sjedila su za stolom, pila pivo i slušala kako gitarist prebire po žicama. Treći je čovjek sjedio sam za stolom s bocom tekile pred sobom. Upravo je nagnuo čašu kad su Clint i Santos ušli u kantu. U prvome trenutku nije prepoznao Gunsmitha, ali postupno mu se izraz lica stao mijenjati. Nevjerica, čuđenje i naposljetku strah odražavali su se na mješančevu licu dok mu je Clint prilazio.

– Ovaj hombre želi s vama govoriti, senjor Vargas – izjavi šerif.

– Misli da posjedujete nešto što pripada njemu.

– On je lud – odvrati Vargas ukočeno. – Nikad mu ništa nisam ukrao. On samo želi...

– Ustani, Vargas – zagrmi Clint.

Mješanac pogleda Santosa.

– Zar ćete mu dopustiti da zapovijeda u vašem gradu, Rameriz?

– Uradite što vam je rekao, senjor – šerifov glas bio je tvrd i odlučan.

Vargas polako ustane. Nije nosio opasač s pištoljem. U koricama na boku visio mu je samo nož s drškom od slonovače.

– Je li Lloyd uzeo moj pištolj? – upita Clint ledeno sukobivši se pogledom s Vargasom.

– Ne znam o čemu pričaš, gringo? – Vargas se nasmijulji.

– Ti i Lloyd ste me bacili iz vlaka – nastavi Clint. – Mislili ste da sam mrtav, ali ovaj put ste se prevarili. Znam da ste ubili mnogo nedužnih ljudi i bez imalo oklijevanja ću te ubiti ako mi ne odgovoriš na moje pitanje.

– Želiš me ubiti, Adamse? – Mješanac ustane i odmakne se od stola. – Odloži pištolj i pokušaj...

– Polako izvuče bodež iz korica. Dugačko sječivo dvostruke oštrice bljesne poput srebra. – Na moj način ćemo se boriti! – drekne izazovno.

– Čini mi se da je to pošteno – Santos slegne ramenima. Zatim izvuče svoj bowie nož i pruži ga Clintu. – Ili ćete se boriti s njim kako je predložio ili odlazite iz Arco Irisa.

Clint pogleda nož u svojoj ruci, a zatim zlrado Mikeovo lice. Gunsmithovo lice ostalo je bezizražajno ne otkrivajući strah što ga je osjećao. Vidio je Vargasa u akciji i znao da je mnogo vještiji od njega u borbi noževima. Nikad nije volio borbu nožem, ali sad nije imao izbora. Ili će prihvatiti borbu, ili otići odavde neobavljena posla.

Gitarist je prestao svirati.

XXXVII

Vargas urlikne i jurne na Clintu. On se izmakne i za dlaku izbjegne ubod. Mješanac zamahne nožem prema Clintovu licu i opet ga promaši za manje od centimetra. Pri tom Clint ispruži nogu i pogodi Vargasa u donji dio trbuha. Bandit zaurla od bola i na trenutak se presavije. Clint pokuša iskoristiti trenutaknu prednost da mu onespobi desnu ruku, ali Vargas je bio brži i Clint se povuče.

Vargas ponovo krene u napad, ali Clint i ovaj put izbjegne ubod njegova noža. Skakali su jedan za drugim. Clint podigne nogu. Vargas pomisli da će ga opet udariti i sagne se da napadne iz toga položaja, ne shvativši da ga je protivnik prevario. Clintova lijeva šaka zahvati ga preko brade i čeljusti tako da je poletio natraške i leđima se ispružio na stolu.

No ubrzo se oporavio od udarca, skočio na Clintu i ponovo promašio svoga žustrog i gipkog protivnika koji mu je neprekidno izmićao.

Iznenada se sagne s nožem u desnoj ruci, a lijevu ispruži u usporrednom položaju s desnom. Clint zauzme isti položaj gledajući protivnika u oči. Lukav osmijeh preleti preko Vargasovih tankih usnica i Clint je odmah znao što namjerava uraditi.

Mješanac iznenada munjevitom brzinom premjesti nož iz desne u lijevu ruku, pokušavajući zateći svoga protivnika nespremna, kako je to uradio u mnogim dvobojima u prošlosti. Ovaj put naišao je na sebi doštojna protivnika. Štoviše, Clint ga je nadmudrio naciljavši svojim nožem Vargasovu lijevu ruku.

Mješanac krikne i zatetura. Nož i dva odrezana prsta mu padnu na pod. Grčevito je stiskao ranjenu ruku nastojeći da zaustavi krv što je šikljala iz nje. Clint podigne svoj nož visoko tako da su svi mogli vidjeti krvlju umrljanu oštricu.

– Sad govori! – naredi mješancu.

– Prokletstvo! – protisne Vargas kroz stisnute zube. – Tvoj revolver je kod Stana! Vježba njime. Svaki put kad bi se vlak zaustavio, potražio bi kakvu metu da može vježbati. Rekao je da je bolji i brži od njegovog remingtona.

– Je li njime ubio Manninga i ostale ljude?

– Si – potvrdi Vargas. – Ubio ih je takvom brzinom da nisu ni okom trepnuli prije no što su umrli.

– Zašto ste ubili Manninga?

– Zbog zlata – priznao je mješanac. – Najveći rizik ponijeli

smo mi. Zašto bismo ga dijelili s njim? Pokazalo se da je i Manning nas htio nadmudriti. Čim je vlak iščezao s vidika, on i njegovi ljudi pokušali su pucati na nas. No mi smo pobijedili.

– Zašto ste se razdvojili na rijeci?

– Stan je iznenada uperio revolver u mene i rekao mi neka se gubim – prosikće Vargas bijesno. – Rekao je da mi ne može vjerovati? Glupan! A može vjerovati onoj droldji Lindi? Rekao mi da neću dobiti zlato i neka budem sretan što me pušta živog. Ako me ikad više vidi, ubit će me bez milosti. Da, baš tako je rekao i krenuo s Lindom u Kaliforniju... a ja sam došao ovamo...

– jače stisne ranjenu ruku. – Nadam se da ćeš ga naći, Adamse. Nadam se da ćete se poubijati, vi kopilad – zareži bijesno.

– Drago mi je što smo se vidjeli i lijepo popričali – reče Clint i krene prema stolu na kojem je ležalo njegovo oružje. Šerif Santos mu hitro pride s prijetvornim osmijehom na licu.

– Slušajte, senjor Adams, kakva je to priča o zlatu? Možda biste me mogli uzeti za ortaka...

– Sumnjam – odvrati Clint gurnuvši revolvere u korice.

– Ali, senjor, ja nisam pohlepan čovjek. Veći dio zlata mogli biste zadržati za sebe...

No Clint ga više nije slušao. Krajičkom oka opazio je kako Vargas podiže desnu ruku prema vratu. Sjeti se odmah da je mješanac za vratom uvijek nosio nož i shvati što namjerava uraditi. Zgrabi kolt i nanišani. Desetinu sekunde prekasno. Vargas je već zavitlao nožem.

Bačeni nož poleti zrakom, a prisutni u kantini kriknu kad su nje-

gova oštrica zabola žrtvi u prsa. Clintov je revolver istodobno zagrmio i metak je pogodio Vargasu u grlo.

Šerif Rameriz Santos srušio se prije Vargasu. No krajnji je rezultat bio isti. Obojica su bili mrtvi. Clint pogleda nepomično šerifovo tijelo, u čijim se prsima još nalazio Vargasov nož.

– Ljudi, čini mi se da ćete morati potražiti novog šerifa – reče Clint spremajući revolver u korice. – Ovaj put pokušajte izabrati boljega, a to vam neće biti teško.

Strune gitare veselo zabruje, jasno mu stavljajući do znanja da se barem jedan građanin Arco Irida s njim potpuno slaže.

XXXVIII

– Vi ste, znači, poznati Gunsmith – reče šerif Wade Ebbson prodorno promatrajući visokoga, vitkog stranca pristale vanjštine, koji je ušao u njegov ured i predstavio se kao Clint Adams.

– Tako me neki zovu – priznao je Clint.

Otišavši s Arco Irida, Gunsmith se vratio do rijeke Kolorado i nastavio pratiti tragove Stana i Linde. Tako se poslije dva dana našao u kalifornijskome gradiću Mortonvilleu.

Po običaju, zaputio se najprije k šerifu, koji je na njega odmah ostavio mnogo bolji dojam od pokojnoga Ramireza Santosa. Nizak i čvrst muškarac, četrdesetih godina, nosio je za opasačem kolt kalibra .44, premda se Clintu činilo da većinu neprilika rješava bez njega.

– Što mogu uraditi za vas? – upita Clinta pomalo sumnjičavo.

Očigledno još nije bio posve uvjeren da se njegov posjetilac predstavio pravim imenom.

— U prvom redu bih vas molio da me zovete Clint — dobaci Gunsmith i nasmiješi se.

Zatim mu objasni zašto je došao u Mortonville, izostavljajući sve nebitne pojedinosti.

— Zašto nosite ovu dvocijevku?

— Ebbson se namršti.

— Sve dok ne dobijem natrag svoj kolt — potvrđi Clint.

— Stansfield Lloyd... — promrmlja zamišljeno šerif. — U ovoj državi za njim nije raspisana potjernica. Ne mislim da bih ga mogao uhapsiti zato što je ukradio zlato u Meksiku — nastavi zamišljeno trljajući bradu.

— Znači, ovdje je?

Šerif slegne ramenima.

— Čovjek koji odgovara vašem opisu stigao je kolima u grad, a s njim je i neka ljepotica. Bilo je to jučer poslije podne. Ne znam točno njihova imena, ali istina je da je taj muškarac jutros izišao iz grada i vježbao pištoljem. Moram priznati da je pucao brzo. Nije otišao tako daleko da ga ne bismo mogli čuti — dodao je objašnjavajući.

— Pucao je mojim revolverom — progunda Clint.

— Možda. Priča se da se sutra namjeravaju ukrcati u poštansku kočiju što vozi za San Francisco.

— Stanuju li u hotelu?

— Čuo sam vašu priču — šerif nije odgovorio na njegovo pitanje.
— Jasno mi je da namjeravate izravnati račune s tim revolverašem, ako je to on. Ipak se nadam da nećete samo tako pucati u nj s tom razarajućom dvocijevkom. Koliko sam čuo, Gunsmith to ne bi uradio, kao što to ne bih uradio ni ja.

— Dobro ste čuli — rekao je Clint uvjerljivo. — Namjeravam Lloydu dati priliku da mi vrati ono što mi pripada. Ako odbije, morat ću se s njim sastati na ulici.

XXXIX

Clint jednom kraju glavne ulice ugleda šerifa, a na drugome njegova pomoćnika. Ebbson mu kimanjem dade znak da su ulice prazne. Clint mu se blijedo nasmiješi. Sudeći po položaju sunca, zaključi da su prošla dva sata poslije podne. Je li to uopće važno kad čovjek ima umrijeti?

— Ne toliko koliko način na koji će umrijeti — šapne Clint glasno približavajući se hotelu.

— Lloyd! — vikne kad se našao nasred ulice.

Nije bilo odgovora, ali na jednom prozoru drugoga kata pomakla se zavjesa.

— Imaš nešto što pripada meni, Lloyd! — vikne Clint opet.

— Linda ostaje sa mnom! — dobaci Lloyd grubim glasom.

— S mojim blagoslovom — odvratio je Clint bez oklijevanja. — Ali imaš moj revolver i nešto što pripada meksičkoj vladi. — Nakon njegovih riječi zavlada tišina.

— Ono što se nalazi kod mene pripada meni! — zareži napokon Lloyd, a lice mu se pojavi na prozoru. — Ništa ti ne namjeravam dati!

— Razmisli dobro, Lloyd! — bio je uporan Clint. — Ne zaslužuješ drugu priliku, ali pripravan sam ti je pružiti. Vрати ono što si uzeo, pa ću odjahati.

Lloyd se zlobno nasmije.

— Pozivaš li me na dvoboj ako to ne uradim, Adamse? — upita podrugljivo.

– Dajem ti mogućnost izbora – rekao je Clint jednostavno.

Usljedila je tišina. Neprirodna tišina, puna napetosti. Kao da cijeli grad zadržava dah. Clint opazi da se zavjesa opet pomakla. Lindino se lice na trenutak pojavilo na prozoru. Zagledala se u Clinta i tužno odmahнула glavom.

Nakon jedne minute, koja se Gunsmithu činila duga poput vječnosti, na izlazu hotela pojavi se Lloyd, odjeven u crnu kožu i odgovarajući šešir, nalik više na koc-kara no na revolveraša, premda je Clintov kolt nisko obješen o njegovu boku govorio drukčije.

Prilazio je svome protivniku oprezno, a ruka mu se nalazila sasvim blizu drške revolvera, kojega je Clint izmijenio i preuredio prije mnogo godina. Clint je opazio da revolveraš ne nosi njegov opasač, jer je lijevoruk, već je svoj preuredio tako da u nj može stati Clintov kolt.

– Odakle ti taj top, Adamse – pitao je pokazujući dvocijevku što ju je nosio Gunsmith u improviziranim koricama. – Ako misliš pucati njome, trebao si već izvući iz korica. Ja ću prije ispaliti šest metaka no što ćeš ti izvući to nespretno i teško oružje – završi podrugljivo. streljajući Clinta očima.

– Vjerojatno imaš pravo – hladno će Clint. – U posljednja sam dva tjedna vidio toliko mrtvih da nisam željan ubijanja.

Lloyd se zajedljivo nasmije.

– Vjerojatno si pao na glavu kad smo te izbacili iz vlaka, Adamse. Ipak se ovaj put nećeš izvući...

– Ja sam rekao što sam imao reći – odreže Clint. – Nemamo više o čemu razgovarati.

Lloyd kimne i zauzme svoj položaj. Raširi noge, savije neznatno koljena, a ruka mu je visjela iznad drška kolta. Prezrivo se nasmiješi dok je promatrao Gunsmithovo oružje. Adams je lud, pomislio je zapanjen, ako misli da će ga pogoditi tim bijednim kaubojskim pištoljem i teškom i nespretnom dvocijevkom.

Bio je siguran da je shvatio Clintovu strategiju. Gunsmith nosi dvocijevku samo zato da ga uplaši. Ruka će mu vjerojatno poletjeti prema njoj, a zatim će pokušati izvući revolver. Do vraga, to bi moglo upaliti s nekim sporim početnikom ali trik je glup protiv Lloyda. Čim se Clint pokrene...

A pokrenuo se tako da se lijevom stranom okrenuo prema Lloyd, a ruka mu je bila daleko od tijela i dvocijevke što je virila kroz otvoreno dno grubih korica na Clintovu opasaču. Gunsmithova desna ruka krene prema skraćenoj dvocijevki i Lloyd iznenada shvati njegovu namjeru. Oči mu se raskolače od užasa dok je posezao za koltom. Clintov palac napne kokot, a zatim povuče okidač i dvocijevka zagrmi a da nije ni izvukao oružje iz korica. To nije bilo ni potrebno. Cijev je bila uperena u Lloyda, a krupna sačma uradila je ostalo. Bilo je dovoljno da napne kokot i opali prije no što je Lloyd mogao izvući kolt. Nikad ga nije ni izvukao.

Clint polako pride mrtvome revolverašu, sagne se i iz korica izvuče svoj kolt, pa krene niz ulicu.

– Clinte! – krikne Linda potrčavši za njim do konjušnice.

– Čujem te, Linda – rekao je hladno vežući Dukea za stražnji dio kola kojima su Lloyd i djevojka stigli u Mortonville.

– Moraš razumjeti – dotakla mu je ruku. – Stan me nagovorio da to uradim...

– Uh.. uh – Clint otrgne ruku.

– Nitko te više neće moći ni na što prisiljavati. Izgubila si Manninga i Lloyda i sad si svoja. Samostalna!

– Što? – glas joj je zvučio očajnički. – Što da radim u ovome odvratnom malom gradu?

– To se mene ne tiče – glasio je hladan odgovor.

– Povedi me sa sobom – predložila je molećivo.

– Kako da ne – progunda Clint promatrajući kako šerif i njegov pomoćnik iznose teški sanduk iz hotela.

– Što ćete s tim?! – vikne Linda plačljivo. – Sanduk je moj!

– Možda, ali zlato koje se u njemu nalazi pripada meksičkoj vladi, gospodo – rekao je Ebbson podrugljivo. – Možda biste trebali poći s Clintom i objasniti vladi kakvo je vaše pravo na zlato.

– Mexico City? – ne vjerujući je promatrala Clintu. – Hoćeš reći da vraćaš zlato onim prokletim Meksikancima?

– Njima i pripada – suho će Clint. – Poći ću najprije u Yumu, utovariti ga na svoja kola i zatim predati vlasniku.

– Za ime svijeta, ti to ozbiljno misliš? – Lindu kao da je netko udario posred lica.

– Baš tako – nasmije se Clint sjedajući za vozačko mjesto i prihvaćajući uzde.

– Drago mi je što sam te upoznao, Clinte – šerif se široko nasmiješi. – Ovaj će grad imati o čemu pričati.

– Ne budi glup, Clinte! – krikne Linda. – Možeš imati milijun dolara u zlatu i mene!

– Tko želi tebe? – Gunsmith prezirno slegne ramenima. – A što bih, do vraga, radio s milijun dolara?

U PRIPREMI:

Bill Garrett
POSljednji PUT

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1.872,- d, a za 6 mjeseci 936,- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 3010-833-1216 *za Laso*.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za *LASO*).

Ekonomska propaganda: *Vjesnik*, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH!

erotika **HUMOR**

**NOVO ZA SVE KOJI VOLE SMIJEH U SEKSU I
SEKS U SMIJEHU**

NOVO ZA SVE KOJI SE VESELE SEKSU

NOVO ZA SVE KOJI SE SMIJU SEKSU

erotika **HUMOR**

I EROTIKA I HUMOR U JEDNOJ KNJIŽICI

128 stranica nabijenih erotikom i humorom

128 stranica za čitanje i gledanje udvoje i...

128 stranica slatkih uzbuđenja

I kod vašeg prodavača novina!

HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH!